

Chương 29

Biển Hận Trời Tình

Độc Cô Thanh Tùng đưa tay kia ra, vừa kịp chụp mái tóc của Lãnh Nhạn Dung, giữ nàng lại, nếu không thì nàng đã bị tung bay xuống núi rồi.

Chàng đặt nàng xuống đất xong, đứng thẳng người lên, một bàn tay đã đưa ra cùng lúc.

Hàn Man Chỉ theo ngón tay chàng vút ra liền.

Tiếng oái vang lên, một tên bang đồ ngã gục. Các tên còn lại phóng chân chạy như bay thẳng vào động. Nhưng Độc Cô Thanh Tùng khi nào chịu bỏ qua cho chúng ?

Chàng gỡ thuật khinh công tuyệt thế, vọt theo liền. Chúng chưa kịp đến cửa động là Độc Cô Thanh Tùng đã đến sát bên lưng. Tay chàng vút tới, chưởng phong ào ra, chúng ngã nhào, chết không kịp ngáp.

Chàng vừa xoay người trở lại chỗ thì bên trong động, bọn tuần tra đã hay rồi. Nhiều bóng người tua tủa bay ra khỏi động, chạy tuông xuống núi.

Đến bên Lãnh Nhạn Dung, Độc Cô Thanh Tùng gọi :

- Nhạn Dung ! Nhạn Dung !

Nàng không đáp.

Không chần chờ được nữa, chàng đây tay bỗng xốt nàng lên, phóng chân chạy bay xuống núi.

Lãnh Nhạn Dung không đáp lời chàng vì nàng hận chàng, chứ nàng có bị thương tích gì đâu mà bất tỉnh ? Nàng định không nói với chàng một tiếng nào cả, song thấy bỗng nhiên chàng mang nàng chạy đi, nàng hoảng kinh hét lớn :

- Dừng ! Dừng ! Buông ta xuống tại đây ! Ta phải trở lên trên ấy, tìm Gia Gia ta ! Tính mạng của người sắp lâm nguy rồi đấy !

Nàng vùng vẫy kịch liệt.

Độc Cô Thanh Tùng cố ghì chặt nàng, chàng vừa chạy vừa giằng giải :

- Nhạ Dung ! Em nói đúng ! Lệnh tôn sắp rơi vào kế của Vạn Cực Thiên Tôn, nhưng em có đến đây cũng không giúp ích gì cho người, anh đã định liệu biện pháp bảo vệ an toàn cho người rồi, em yên trí đi !

Chàng tha thiết hơn :

- Nhạ Dung ! Tìm em, anh phải gian lao bao nhiêu, em có biết không ?

Lãnh Nhạ Dung ngạo đầu lên vai Độc Cô Thanh Tùng khóc rầm ra rầm rít.

Độc Cô Thanh Tùng an ủi :

- Nhạ Dung ! Em bình tĩnh đi, đừng khóc nữa, em ! Lệnh tôn tuy đang ở trong hang cộp đằm rông, nhưng không đến nỗi nào đâu. Hiện tại, Vạn Cực Thiên Tôn chưa biết là bức Tàng Bửu Đồ được lệnh tôn giữ bên mình. Lệnh tôn đã bảo với bọn chúng là người chôn dấu một nơi khác, chúng còn phải dụ hoặc lệnh tôn để người chỉ chỗ chôn dấu, chúng chưa hại liền đâu !

Chàng hỏi :

- Nhạ Dung, em đã bình phục hoàn toàn chưa ?

Lãnh Nhạ Dung khóc qua nước mắt :

- Chưa ! Thương thế không giảm bớt chút nào !

Độc Cô Thanh Tùng ạ lên một tiếng, thương hại cho nàng quá.

Chàng khóc.

Chàng khóc mà chàng không hay, chàng thương xót cho phần số của Lãnh Nhạ Dung vô cùng.

Chàng không còn dối lòng mình nữa. Chàng đã yêu nàng, những gì nàng mang đến hiện tại, từ cái khổ tâm đến cái đau xác thịt, chàng muốn gánh vác cho nàng tất cả.

Chàng xem nàng quý hơn sanh mạng mình. Tự nhiên mà chàng thấy xúc cảm dâng trào, đẩy tuổi lệ thoát ra ngoài, chàng không cần cầm ngọn trào dâng, mặc nó tuôn thành từng dòng dài xuống má.

Tuy cả hai cùng khóc, cùng tỉ tê tâm sự, nhưng chàng vẫn bế nàng, chạy mãi.

Chàng cứ phía trước chạy đi không cần phân định đường hướng, đến khi chàng độ mình chạy đã khá xa Thần Nữ Phong mới dừng chân lại.

Chỗ chàng dừng chân là một vùng núi loạn, hoang vu tịch mịch phi thường.

Chàng nhìn trở lại phía sau, không thấy có bóng người nào theo đuổi, mới đặt Lãnh Nhạn Dung xuống, rồi cả hai tìm cội cây ngồi nghỉ.

Chàng hỏi Lãnh Nhạn Dung định đi đâu lúc rời khỏi Thúy Vân Lâu, nàng đáp là trở về Khanh Khanh Cốc, nhưng vì thương thế khá trầm trọng nên nàng không thể đi đứng dễ dàng nhanh chóng, nên mãi đến hôm nay nàng còn quanh quẩn tại huyện thành Vu Sơn.

Chiều nay, nàng nghe hào kiệt võ lâm kháo nhau cái tin Đông Hải Chân Quân đã gia nhập Huyết Ma Bang và nhận chức Phó Bang Chủ.

Nàng là con người linh mẫn vô cùng, nàng nghĩ ngay đến bức họa đồ Đông Hải Chân Quân mang theo nơi mình, và nàng liền tưởng đến tâm địa của Vạn Cực Thiên Tôn.

Tự nhiên, nàng lo sợ cho tính mạng phụ thân nàng, nên bất kể đêm hôm tăm tối, tìm đến Vạn Cực Cung, mong gặp phụ thân nàng.

Rồi việc xảy ra như Độc Cô Thanh Tùng đã hiểu. Độc Cô Thanh Tùng cũng đem việc mình thuật lại cho nàng nghe. Cả hai cùng than vắn thở dài một lúc, đoạn cùng ôm nhau cười, thích thú. Họ khóc chán, họ buồn chán, lo sợ chán, và cuối cùng thì họ thỏa mãn vì đã gặp được nhau.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn vào ánh mắt của nàng :

- Nhạn Dung ! Em phải hứa với anh là từ nay em sẽ không rời xa anh nữa !

Giọng chàng càng lúc càng âu yếm hơn :

- Anh yêu em ! Anh yêu em bao nhiêu, em có biết không ? Đời anh không bao giờ thiếu vắng em được ! Em là lẽ sống của anh, Nhạn Dung em !

Lãnh Nhạn Dung then, nhui đầu vào ngực chàng. Vòng tay của Độc Cô Thanh Tùng siết chặt hơn, Lãnh Nhạn Dung nghe ấm cả người, ấm cả tâm hồn.

Niềm đau lắng dịu, nàng nghe mệt nhọc vô cùng sau một đêm dài không ngủ. Bất giác, nàng nhắm nghiền đôi mắt, thiếp đi lúc nào không rõ.

Đáng ra, cả hai định vào huyện thành tìm quán trọ. Nhưng Độc Cô Thanh Tùng không dám để lộ hành tung, chàng thừa hiểu trong tiểu thị trấn này, Huyết Ma Bang có tai mắt khắp cùng.

Nhất là gần đến tiết Trùng Dương, quần hùng tụ họp về Vu Sơn huyện, chuẩn bị tham dự đại lễ Cửu Long Huyết Minh tại Vạn Cực Cung, hệ thống trình sát của Huyết Ma Bang càng nghiêm mật hơn lúc nào hết.

Còn một lý lẽ nữa, là Vạn Cực Lão Nữ đã tưởng chàng chết, Huyết Ma Bang tin lời bà, cũng cho rằng chàng đã chết, chàng càng phải dấu nhẹm hành tung cho chúng đánh ninh chàng đã chết, như vậy có lợi cho chàng hơn.

Chàng đề nghị với Lãnh Nhạn Dung :

- Anh có nhiều lý do không muốn lộ hành tung, nhưng lại phải vào thành, tìm Võ Lâm Ngũ Kỳ và đại thúc của anh, nghĩ không còn cách nào hơn là anh và em giả làm hành khất, như vậy mới có thể che mắt bọn chúng ! ...

Lãnh Nhạn Dung đáp :

- Em còn yếu trong người quá, sợ đi không nổi !

Độc Cô Thanh Tùng trấn an nàng :

- Để anh tiếp hộ công lực, chữa trị cho em, em sẽ lấy lại sức khỏe nhanh chóng !

Hiện tại, phép chữa trị của chàng không chỉ bằng vào huyền công mà thôi, chàng đã gia công nghiên cứu quyển lưu bút của Địa Tướng, biết được nhiều phương thuốc huyền diệu, chàng dò theo đó, vào thành mua mấy dược liệu cần thiết, bào chế xong, mang trở lại cho nàng uống.

Nhờ vậy, chỉ đến trưa ngày đó, Lãnh Nhạn Dung đã bình phục như thường.

Hóa trang làm hạng người gì cũng khó, chứ làm hành khất thì bất cứ ai cũng có thể làm được. Chỉ cần bôi chét bùn dơ vào đầu, vào mặt, xé toạc quần áo cho tơi tả một chút, là trở thành bang đồ của Cái Bang ngay.

Cả hai nhìn nhau, cười xòa, ra vẻ cao hứng lắm.

Trưa hôm đó, thành huyện Vu Sơn có thêm hai kẻ hành khất mới, họ cùng đi chung với nhau trên khắp các ngõ đường, họ nhận thấy nhân vật võ lâm tấp nập, đoàn năm, lũ ba, tới tới lui lui, cười cười nói nói. Cả hai cũng cười cười nói nói như họ.

Một vài khách bộ hành nhìn cả hai lẩm nhẩm :

- Hai tên ăn mày hình như mới tập sự hay sao ? Trông chúng ngớ ngẩn lạ, lại không thiết gì đến mấy việc xin xỏ !

Độc Cô Thanh Tùng nghe họ phê bình như vậy, căm giận lắm. Nếu phải như thế nào, chàng đã cho họ một bài học rồi, nhưng hiện tại, chàng chú trọng đến việc tìm người, không rảnh tính đến chuyện tự ái xằng, chàng bỏ qua, dắt Lãnh Nhạn Dung đi tới.

Bỗng có tiếng cười nói vang lên gần đấy, âm thanh đầy cao ngạo :

- Bội Lâm muội ! Đôi thanh niên nữ kia, người khỏe mạnh như vậy mà làm hành khát, thật chúng không còn một chút liêm sỉ nào cả !

Lãnh Nhạn Dung bấm mạnh ngón tay vào lòng bàn tay của Độc Cô Thanh Tùng. Độc Cô Thanh Tùng cũng đã nghe rồi giọng cười nói kiêu kỳ đó ...

Dĩ nhiên, chàng biết rõ kẻ đã thốt lên câu nói ấy, chàng sôi giận thầm nghĩ :

Tanh em họ Du ! Ta đã lừa đi cho các người nhiều lần rồi ! Hôm nay các người phải lãnh một bài học, để bớt tình nồng cuồng xem trời bằng vung của các người !”

Chàng ra hiệu cho Lãnh Nhạn Dung là chàng đã hội ý của nàng rồi, liền vờ không nghe câu nói của anh em Du Văn Tuấn và Du Văn Bản, chàng thốt với Lãnh Nhạn Dung :

- Em đừng sợ ! Giữa thanh thiên bạch nhật nơi đường phố đông đúc thế này, làm gì có chó cắn người ! Mà dù cho có chó dữ đi nữa, anh chỉ tung cho nó một cước, nó sẽ vẹo xương sống ngay !

Chàng thốt xong, đảo mắt nhìn sang bên kia đường thấy cả ba anh em họ Du và Công Tôn đang đứng trước một khách sạn.

Du Văn Tuấn và Du Văn Bản cười lạt :

- Bội Lâm muội ! Hai tên khát còi kia ăn nói can đảm ra phết đấy chứ !

Độc Cô Thanh Tùng thì lấy Lãnh Nhạn Dung làm đối tượng để mắng xéo anh em họ Du. Còn anh em họ Du thì lại mượn Bội Lâm làm điểm tựa để phản xạ những lời châm biếm bởi dù sao thì họ Du cũng không thể gọi ngay hai tên ăn mày mà khinh miệt người ta, dù anh em họ Du có hợm mình là công tử sang trọng đi nữa.

Độc Cô Thanh Tùng lại gọi Lãnh Nhạn Dung :

- Em ! Em có nghe chó sủa không ?

Lãnh Nhạn Dung gật đầu :

- Có ! Nó vừa sủa ran lên đó !

Rồi nàng vờ lo ngại :

- Nhưng nó có xông ra cắn người không anh ?

Cả hai đối đáp với nhau như thật sự có chó trên đường vậy.

Công Tôn Bội Lâm đã hiểu. Lời nói của hai tên ăn mày có dụng ý rõ rệt.

Nàng cau mày, toan nói gì thì tên nam hành khất lên tiếng trấn an nữ hành khất :

- Em đừng sợ ! Anh biết loại chó đó lắm. Chúng chỉ sủa rộ lên mà cho thiên hạ sợ chứ chẳng bao giờ dám cắn ai. Em chỉ dậm chân một cái là chúng chạy cúp đuôi liền !

Công Tôn Bội Lâm chịu không nổi nữa, nàng nhìn anh em họ Du, rồi trách :

- Hai anh vô cớ mắng xiên mắng xéo người ta, người ta mắng lại là đồ chó đó, có nghe không ? Hừ ! Đáng mặt ra chưa ?

Du Văn Bân và Du Văn Tuấn sôi giận, Du Văn Bân nóng tính hơn, quát :

- Hai tên ăn mày kia ! Đứng lại ! Có phải các người mắng chúng ta là chó không ? Ta sẽ trị tội các người .

Độc Cô Thanh Tùng vẫn vờ không nghe tiếng quát của Du Văn Bân, chàng lại gọi Lãnh Nhạn Dung :

- Em ơi ! Mình lầm rồi đó ! Mình gặp hai con chó điên, em ạ ! Có điên nó mới sủa bậy, có điên mới cắn bậy ! Chạy đi, em ! Tránh nó đi, chó điên có độc đấy !

Cả hai bước gấp, không khác bị chó rượt thật sự.

Du Văn Bân càng sôi giận, có khi nào hấn chịu bỏ qua, hấn hét to hơn :

- Hai tên ăn mày kia ! Nếu không đứng lại, ta sẽ giết ngay !

Độc Cô Thanh Tùng cũng cao giọng :

- Chạy em ! Chạy ! Chó điên sắp đến nơi rồi đó !

Hai người phóng chân chạy. Vừa chạy, Độc Cô Thanh Tùng vừa cho Lãnh Nhạn Dung biết lai lịch của anh em họ Du và Công Tôn Bội Lâm, đồng thời chàng cũng cho biết luôn thời thơ ấu của chàng, sống dưới mái nhà của Song Phi Khách.

Chàng không quên cho nàng biết là anh em họ Du có ác cảm với chàng ngay từ lúc sống chung với nhau tại trang trại.

Cả hai chạy trước, Du Văn Bân đuổi theo sau không bỏ. Hắn đuổi theo sau một lúc lâu mà vẫn không bắt kịp họ. Hắn sôi gan lên, bất kể là đang lúc ban ngày ban mặt, dõng ngay thuật khinh công độc bộ ra thi triển liền.

Độc Cô Thanh Tùng cười thầm. Chàng nắm cánh tay Lãnh Nhạn Dung, chờ cho Du Văn Bân chạy đến, còn cách độ một trượng, dùng thuật khinh công Quỷ Ảnh Vô Hình vọt đi, nhưng vẫn giữ khoảng cách một trượng mãi.

Tuy chàng sử dụng khinh công Quỷ Ảnh Vô Hình, song chàng nhảy từng bước một, đều đều, như một người quen chạy nhảy vậy thôi, chứ chẳng tỏ lộ ra một khinh công tuyệt học nào cả.

Trong khi đó, Độc Cô Thanh Tùng vẫn liên miện thét lên :

- Chó ! Chó điên rồ ! Chạy nhanh !

Đã không bắt kịp, lại còn bị chọc tức, Du Văn Bân tức muốn ói máu ra được.

Hắn hét âm âm :

- Bọn ăn mày khả ố ! Ta thề đánh chết các người cho kỳ được ! Đố các người chạy thoát !

Kể chạy người đuổi một lúc, tất cả đều ra ngoài huyện thành.

Độc Cô Thanh Tùng dẫn dụ Du Văn Bân chạy thêm một đoạn đường nữa, đến một gò thổ sơn. Nhìn chung quanh thấy vắng bóng người, Độc Cô Thanh Tùng lập tức dừng chân lại, rồi nhanh như chớp, chàng đảo người đối diện với Du Văn Bân sắp trở tới.

Chàng vọt chân nhảy một phát, ngược chiều. Thân hình chàng lướt ngang qua Du Văn Bân, hai tiếng bốp bốp vang lên. Du Văn Bân hứng trọn hai cái tát tai vào mặt.

Độc Cô Thanh Tùng đánh mạnh đến nỗi Du Văn Bân suýt treo cần cổ, đầu hắn đảo qua một bên, mắt nẩy đom đóm, tai lùng bùng, không còn nghe thấy gì cả.

Đến lúc hắn định thần, nhìn ra thì Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung vẫn nắm tay nhau, chạy phía trước. Hắn thét lên :

- Kể nào to gan dám ám toán thiếu gia ?

Hắn nhìn ra chung quanh, chẳng thấy một bóng người. Hắn lấy làm lạ, đâm ra nghi ngờ :

- Nếu không có bóng dáng người nào quanh đây, thì ai vừa đánh ta mấy tát tai? Không lẽ lại là hai tên ăn mày kia ?

Hắn nghi ngờ vậy thôi, bởi trường hợp bắt buộc hắn phải nghi ngờ, chứ hắn không tin chắc là hai tên ăn mày lợi hại như vậy.

Vừa lúc đó, tiếng nói của Độc Cô Thanh Tùng vọng đến :

- Nhạn Dung ! Con chó điên đã sợ, dừng lại rồi, mình không cần phải chạy nữa!

Du Văn Bản không dẫn được cơn giận, phóng chân nhảy vọt tới. Nhưng cũng như lần trước, một bóng người xốt ngang qua, đồng thời hai tiếng bốp bốp vang lên.

Hắn lại lãnh thêm hai cái tát tai nữa, có phần mạnh hơn lần trước. Hai má của hắn sưng vù lên liền. Hắn mờ mắt ù tai, xiểng liểng một lúc. Khi định tỉnh lại, nhìn ra, vẫn thấy hai tên ăn mày đang đi phía trước. Họ từ từ mà đi, không còn chạy nữa.

Du Văn Bản lúc đó sát khí bốc bừng như lửa đốt mặt mày, cố gắng nhảy vọt tới, thu khoảng cách lại còn độ hai trượng. Hắn vận dụng cương khí, dồn vào cánh tay, đánh tới một chưởng.

Độc Cô Thanh Tùng cảm hận, tự nghĩ :

“Rõ thật là một kẻ ngu xuẩn vô cùng ! Hắn không sợ làm mất thanh danh của Song Phi Khách ! Ta phải cho hắn một bài học đích đáng, nếu không, hắn cứ quen tánh hống hách, có ngày phải thiệt thân !”

Chàng đẩy nhanh Lãnh Nhạn Dung qua một bên, xa độ tám thước, đồng thời chàng xoay mình lại, vung chưởng chặn đạo kinh của Du Văn Bản lại.

Bùng !

Cát bụi bốc lên mịt mù, vẫn vẫn như trước lúc.

Độc Cô Thanh Tùng khen thầm :

- Công lực của hắn có tiến bộ đấy ! Nhưng hắn làm sao mà đương cự nổi ta !

Thân pháp Quỷ Ảnh Vô Hình lại chớp lên, Độc Cô Thanh Tùng đã đứng bên cạnh Du Văn Bản rồi.

Bốp ! Bốp !

Hai cái tát tai nẩy lửa giáng vào má hấn, mấy chiếc răng văng ra, máu mũi máu mồm chảy thành dòng. Du Văn Bân bắt đầu biết sợ. Hấn biết là hôm nay hấn gặp phải cao thủ, tài cao hơn hấn mấy bậc. Hấn cao giọng thét :

- Bằng hữu ! Cho biết tên họ đi ! Chúng ta còn ngày thanh toán lại sự việc hôm nay !

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh. Chàng dùng thân pháp, vung bàn tay phớt qua đầu hấn. Một nắm tóc theo bàn tay chàng đứt khỏi đầu Du Văn Bân. Chàng vung nắm tóc bay tung tóe trên không, đồng thời, chàng hừ lạnh :

- Chó điên ! Còn toan cắn người nữa không ?

Chàn tung ngay một quyền vào mũi hấn, máu vọt ra, nước mắt chảy ròng ròng.

Chàng nhớ lại lúc còn ở Bạch Mã Trang, anh em họ Du lăng nhục chàng làm sao, bất giác chàng phẫn hận hơn lên, vung tay vả thêm mấy phát nữa vào mặt Du Văn Bân.

Mặt hấn sưng chần vằn, không còn hình dáng con người nữa.

Lãnh Nhạn Dung đứng bên ngoài, trông thấy tình trạng của Du Văn Bân, nàng thương hại quá, vội bước tới, kéo Độc Cô Thanh Tùng ra xa.

Vừa lúc đó, Du Văn Tuấn và Công Tôn Bội Lâm tới. Du Văn Tuấn trông hình dạng em, sôi giận dùng dùng. Hấn thét lên một tiếng hận, chuyển mình nhảy vọt tới.

Độc Cô Thanh Tùng sửa giọng cho khác thường, lạnh lùng thốt :

- Dừng vọng động mà bị trừng phạt như hấn đây ! Ta bảo trước !

Du Văn Tuấn khi nào chùn dạ, hấn tung chưởng công liền. Độc Cô Thanh Tùng né tránh, không muốn phản công, sợ biểu lộ vũ học mà Công Tôn Bội Lâm sẽ khám phá ra được lai lịch của mình.

Đánh hụt, Du Văn Tuấn tức sôi gan, chưa kịp xuất thủ công tiếp thì Độc Cô Thanh Tùng đã đảo bộ vọt tới gần.

Bốp ! Bốp !

Hai tát giáng vào má hấn, làm hấn nẩy đom đóm mắt.

Chàng quát :

- Khôn hồn thì cút ngay ! Ta không nỡ giết các người, đừng tưởng mà bám sát ta mãi !

Thoáng mắt, chàng đã đảo bộ ra sau lưng Du Văn Tuấn.

Soạt ! Soạt !

Lưng áo Du Văn Tuấn rách toạc làm mấy mảnh, bày thân hình lồ lộ. Rồi mấy tiếng soạt soạt kế tiếp vang lên, trọn chiếc áo dài của hắn biến thành những mảnh vải rách bay tung tóe trong không gian ...

Du Văn Tuấn bị lột trần bất ngờ, hắn lạng người, đưa tay che mặt, khóc rấm ra rấm rức quên cả xuất chiêu.

Du Văn Bản sợ anh nổi xung mà làm liều mang hại như mình, hắn vội gọi :

- Không được đâu, anh ! Mình còn kém hắn xa lắm ! Nhịn hắn đi, mình về thôi !

Du Văn Tuấn hần học :

- Úc lắm ! Phải làm sao mới được chứ ?

Du Văn Bản lắc đầu :

- Vô ích ! Còn nhiều ngày, anh ạ ! Đừng nóng !

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh :

- Hạng người xác lác khoác lác như các người thì làm gì được ai mà nói đến việc báo thù ? Đừng vọng tưởng mà hối hận !

Du Văn Tuấn chận lại :

- Người có gan, cam đảm cứ xưng tên họ ra đi, quyết phải có ngày ta gặp lại người mà !

Độc Cô Thanh Tùng giật mình :

- Mình xưng tên họ làm sao với chúng ?

Chàng nhìn sang đối phương, thấy ánh mắt sáng ngời lạ kỳ của Công Tôn Bội Lâm nhìn chăm chặp vào gương mặt đầy bùn nhơ của chàng . Chàng lo ngại hết sức, vội quay mặt tránh sang hướng khác, tránh ánh mắt đó, nắm tay Lãnh Nhạn Dung lùi đi :

- Nhanh lên !

Cả hai vừa bước được mấy bước, Công Tôn Bội Lâm gọi giật lại :

- Hai vị thư thả một chút !

Độc Cô Thanh Tùng sợ nàng xông đến bất thành linh, rất có thể nàng khám phá ra sự giả trang của chàng, nên lôi Lãnh Nhạn Dung vọt đi nhanh hơn.

Chàng không quay đầu, chỉ thốt vọng lại :

- Các người có bất phục, thì đêm nay cũng tại chỗ này, ta sẵn sàng lãnh giáo !

Chỉ vài cái vọt đi tiếp theo, Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung mất dạng trên đường xa.

Nhìn theo bóng chàng, Công Tôn Bội Lâm lẩm nhẩm :

- Rất giống ! Ta nghi quyết là chàng ! Và nếu ta nghi đúng thì anh em họ Du không còn kêu oan ức vào đâu được nữa !

Nàng định sẵn chủ trương, đêm nay sẽ hướng dẫn Gia Gia nàng cùng các vị thúc bá đến đây, bao vây chàng, chắc chắn sẽ tóm được chàng ...

Nàng nhìn sang anh em họ Du, thốt với giọng căm hờn :

- Không giữ mồm thì phải mang vạ miệng, ai nào bỗng dưng lại mắng đến kẻ đi đường ? Tôi tưởng không oan cho các anh đâu !

Nàng xí mấy tiếng, bỏ đi. Du Văn Tuấn và Du Văn Bân lủi thủi theo sau.

Tòa khách sạn nơi ba anh em họ đứng trước cửa nhìn khách qua đường, chính là nơi Ngũ Kỳ Vũ Lâm và cha con Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ trú ngụ với Liệt Mã Cuồng Sanh và cha con Song Phi Khách chờ đợi tiết Trùng Dương để đến Vạn Cực Cung tham dự đại điển Cửu Long Huyết Minh.

Công Tôn Bội Lâm về đến khách sạn, nét mặt trầm trầm nửa chiều lo nghĩ, nửa chiều bất mãn.

Huyết Bút Tú Tài gặp nàng trước tiên. Nhìn vào thần sắc của nàng, Tú Tài bật cười ha hả hỏi :

- Diệt nữ có điều gì khó tiêu đây phải không ? Sao không nói sớm cho Khuru bá bá hay, Khuru bá bá sẽ giải trừ cho !

Công Tôn Bội Lâm găm đầu, dấu bót vẻ dăm chiêu :

- Khuru bá bá thư thả một chút rồi sẽ hiểu rõ tình hình ! Nhưng không phải chuyện của tiểu diệt nữ !

Huyết Bút Tú Tài lấy làm lạ :

- Không phải việc của diệt nữ thì là chuyện của ai ?

Công Tôn Bội Lâm chỉ tay ra cửa :

- Cửa hai anh em họ Du kia !

Vừa lúc đó, Du Văn Tuấn và Du Văn Bân cũng trở tới.

Huyết Bút Tú Tài nhìn ra cửa, bất giác giật mình. Thần Phủ Khai Sơn nghe ồn ào, không biết viện gì, bước ra xem, bất giác cũng sửng sốt như Huyết Bút Tú Tài.

Tất cả trở mắt nhìn anh em họ Du. Du Văn Bân thì mặt mày như chiếc mâm, còn Du Văn Tuấn thì mình trần trùng trọc, đến cả chiếc áo lót trong mình cũng chỉ còn lòng thòng mấy mảnh vải măng nơi vai.

Trông họ hết sức thiếu nã, chẳng khác nào những tên tội đồ đã ác đấu với quân canh để thoát ngục.

Thần Phủ Khai Sơn sợ hai anh em họ mang trọng thương, vội bước đến quan sát, nhưng lão mừng, chỉ thấy họ bị thương tích ngoài da, không ảnh hưởng gì đến lục phủ ngũ tạng.

Lão yên tâm, ôn tồn hỏi :

- Tại sao hai hiền diệt lại ra nông nổi này chứ ? Hai hiền diệt hãy cho các vị thúc bá hay đi, đừng ngại gì cả, thế nào các thúc bá cũng có cách rửa hận cho !

Lão nhìn vào anh mắt họ :

- Ngày nay, hai hiền diệt gặp ai ? Đã làm gì với những người ấy mà sanh ra xô sát ?

Rồi, không đợi cho cả hai bày giải, Thần Phủ Khai Sơn dẫn hai anh em họ Du vào trong.

Lúc đó, Ngươn Nhi cũng đã có mặt trong nhóm.

Ngươn Nhi từ lúc trốn thoát khỏi Vạn Cực Cung, vô hình trung lại cứu được Độc Cô Thanh Tùng, nhưng hắn không thể nán lại chờ xem chuyển biến tình trạng của chàng, hắn đi ngay đến Hồng Trạch Hồ tìm phụ thân hắn, và cùng với các vị trưởng thượng đến huyện thành Vu Sơn, chờ ngày dự đại điển Cửu Long Huyết Minh.

Do đó hắn có mặt tại đây, trong trường hợp này.

Lúc hắn thuật lại việc cứu chữa cho Độc Cô Thanh Tùng thì các vị thúc bá cũng như thân phụ hắn hết sức lo sợ cho Độc Cô Thanh Tùng.

Họ kéo nhau đến tận chỗ tìm chàng, nhưng chàng đã sống lại và đi rồi, tất cả chỉ nhặt được chiếc Quỷ Vương Trượng nơi chàng bị Vạn Cực Lão Nữ đánh chết.

Họ hoang mang hết sức, nhưng họ còn biết làm gì hơn, bất quá họ để tâm dò xét, tuy vậy họ nghi ngại chàng đã bị bọn bang đồ Huyết Ma Bang mang về Vạn Cực Cung, nếu chàng chết thật thì thôi, bằng chàng có sống lại, chàng cũng không thoát khỏi cực hình của chúng.

Về phần Độc Cô Thanh Tùng, khi chàng tỉnh lại nghe câu chuyện giữa bọn bang đồ, chàng bần thần toán chúng, nên quên mất chiếc Quỷ Vương Trượng. Đến ngày hôm sau nhớ lại, chàng có đi tìm, nhưng nó không còn tại chỗ đó nữa.

Chàng đành nhìn Vạn Cực Lão Nữ đã nhặt rồi nên bỏ qua không nghĩ đến nữa, đợi sau ngày đại điển Cửu Long Huyết Minh, chàng có thể chường mặt, chừng đó sẽ tìm Vạn Cực Lão Nữ hỏi lại cũng không muộn.

Lúc Thần Phủ Khai Sơn và Huyết Bút Tú Tài dẫn anh em họ Du vào trong, thì gặp Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Song Phi Khách cùng Liệt Mã Cuồng Sanh đang đàm đạo.

Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách cũng có mặt trong bọn và họ đang bàn luận về trường hợp Độc Cô Thanh Tùng.

Họ trông thấy hình dạng của anh em Du Văn Bân và Du Văn Tuấn, cùng đứng lên, kinh ngạc hỏi :

- Hai cháu đánh nhau với ai mà ra nông nỗi này ?

Du Văn Tuấn không đáp ngay câu trả lời, nhào xuống đất khóc ầm lên :

- Các vị thúc bá ơi ! Chúng cháu bất tài nên thân thể ra nông nỗi này, xin các vị thúc bá rửa hận cho chúng cháu !

Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng thẹn cho con, lão sôi giận thét to :

- Ốc sanh ! Vô dụng thế là cùng ! Các người còn mặt mũi nào chường lộ tại đây chứ ? Cút ngay, đừng để bẩn mắt ta !

Lão vụt đứng lên co chân toan phóng một cước vào anh em Du Văn Tuấn.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ vội ngăn chặn :

- Du huynh đừng nóng chứ ? Việc chưa biết là sao, lại giận chúng nó là giận thế nào ?

Thánh Kiếm bước tới, đỡ anh em họ Du đứng lên.

Thương Minh Khách cầm hờn :

- Hừ ! Dù sự việc phải quấy như thế nào đi nữa, hai đứa súc sanh này đã làm bại hoại thanh danh của Song Phi Khách mất rồi ! Thật là phường bị thịt, làm ức chết uất tôi được đấy !

Lăng Tiêu Khách xen vào :

- Du lão nhị, sự việc xảy ra chắc cũng quan trọng đấy, nên hai cháu mới thăm bại như vậy, nhưng sự gì thì đã rồi, cố giận cho lắm cũng vậy, chúng nó còn sống được kể ra cũng còn may lắm !

Lão giải thích :

- Nếu phải như những ngày thường thì mình còn lấy làm lạ là có kẻ lại còn tài ba hơn các cháu, song hiện tại, anh hùng hào kiệt các môn các phái đều quy tụ về đây, thiếu chi người tài giỏi, các cháu có bại cũng là sự thường. Phàm dấn thân vào kiếp sống giang hồ, sự thành bại trong vài keo có nghĩa lý gì ? Cần nhất là mình còn sanh mạng để chờ ngày báo hận.

Thương Minh Khách dần dần rồi cũng dịu lại.

Doạn, Công Tôn Bội Lâm mới từ từ thuật lại câu chuyện, nàng không quên nhấn mạnh ở chỗ anh em họ Du khiêu khích người ta, chứ chẳng phải ai tìm họ sanh sự.

Huyết Bút Tú Tài hét lên như sấm :

- Hai tên ăn mày ! Hừ ! Ta quyết giết chúng !

Lão day qua anh em họ Du :

- Hai cháu đừng lo, cán bút của lão bá sẽ đập chúng nát như, báo thù cho hai cháu !

Thánh Kiếm Vũ dĩ trầm tĩnh hơn :

- Lão Khuru đừng nóng. Theo lời cháu Bội Lâm, thì tên ăn mày đó không tỏ ra công phu gì đặc biệt, nhưng biết đâu hán chẳng có ẩn ý gì nên che dấu tuyệt học của

hắn ? Mình không nên khinh thường, phải phòng đến những ẩn khúc bên trong, chẳng hạn phe phái của hắn ! ...

Lão nghiêm giọng :

- Nên bàn cách đối phó với hắn đêm nay !

Thương Minh Khách đồng ý với Thánh Kiếm Vũ Sĩ:

- Theo chỗ nhận xét của Độc Cô huynh, thì tên ăn mày đó hắn có lai lịch đáng chú ý ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ mơ màng :

- Chưa biết thế nào mà nói được với Du huynh ! Chỉ còn cách là chờ gặp hắn rồi sẽ hay !

Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách bực tức :

- Vô luận hắn như thế nào, đêm nay mình đến hội diện với hắn, tất cả chúng ta đây họp lại, vị tất Vạn Cực Thiên Tôn kia đã làm gì nổi, hà huống một tiểu tử ăn mày ?

Độc Cô Tử Kỳ Liệt Mã Cuồng Sanh từ ngày bị bọn Cửu Châu Đại Hiệp bắt mang về Cửu Long Đàn, nhờ Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Huyết Bút Tú Tài tận dụng tâm cơ cứu thoát và tìm thuốc chữa trị thương thế, khôi phục trọn vẹn võ công. Trong thời gian sau này, lão còn gia tâm luyện tập Cửu Âm Thần Công và Hàn Man Chỉ của Đông Hải Kỳ Tẩu, lão tiến triển võ công khá nhiều.

Tuy có mặt hiện tại trong khi Ngũ Kỳ bàn luận về trường hợp của anh em Du Văn Tuấn, Du Văn Dân, lão chẳng góp ý một lời nào cả. Lão ngồi riêng ra một chỗ, thờ người xa vắng.

Công Tôn Bội Lâm đến gần lão, khều tay một cái, đoạn bước ra ngoài. Liệt Mã Cuồng Sanh Độc Cô Tử Kỳ hội ý, vội đứng lên cáo từ bọn Ngũ Kỳ và Song Phi Khách mấy tiếng, rồi bước ra theo sau nàng.

Công Tôn Bội Lâm dẫn lão đến một chỗ hoang vắng, đoạn ngồi xuống thốt :

- Thúc thúc ạ ! Cháu xem tên ăn mày đó giống Độc Cô Thanh Tùng quá ! Chỉ vì ...chỉ vì chàng ta bôi bùn đầy đầu đầy cổ, nên cháu không dám quả quyết lắm, không dám nhìn !

Liệt Mã Cuồng Sanh kinh ngạc :

- Cháu nói sao ? Tên ăn mày giống Độc Cô Thanh Tùng ?

- Nếu đúng là hắn thì tại sao hắn lại đánh anh em họ Du ?

Rồi lão tự nghĩ lại thốt :

- Phải rồi, ngày còn ở Bạch Mã Trang, hắn bị anh em Du Văn Dân và Du Văn Tuấn lăng nhục không tiếc lời, do đó mà hắn hận, cái hận nuôi dưỡng đến ngày nay ... !

Rồi lão hỏi :

- Còn tên ăn mày nữ kia ?

Công Tôn Bội Lâm có biết tên nữ hành khất là ai đâu mà đáp lời Liệt Mã Cuồng Đanh ? Nàng chỉ gạt đầu công nhận hành động của Độc Cô Thanh Tùng đối với anh em họ Du :

- Thúc thúc nói phải đó, nếu Độc Cô Thanh Tùng có đánh anh em họ Du đi nữa cũng chưa vừa với tánh cuồng ngạo của họ.

Liệt Mã Cuồng Đanh lo nghĩ đến Độc Cô Thanh Tùng vô cùng. Lão nhìn sững Công Tôn Bội Lâm :

- Sự việc chưa biết chân giả như thế nào, cháu đừng vội nói cho mọi người nghe nhé ! Đêm nay, thúc thúc sẽ rình xem và theo dõi hắn một quãng đường, chắc chắn là thúc thúc sẽ khám phá ra điều bí mật !

Cả hai trở vào khách sạn.

Đêm lại, đúng canh ba, mọi người đều có mặt tại chỗ, đúng vị trí của mình do sự xếp sắp của toàn thể. Du Văn Tuấn, Du Văn Dân đứng tại chỗ bị Độc Cô Thanh Tùng làm nhục lúc ban ngày. Chỉ có Liệt Mã Cuồng Đanh Độc Cô Tử Kỳ thì đứng riêng ngoài vòng, ở nơi xa xa.

Họ đến không bao lâu, từ xa một bóng người như bóng quỷ xẹt đến.

Bóng đó xuất hiện hết sức đột ngột, anh em Du Văn Tuấn và Du Văn Dân không biết bóng đó xuất hiện từ lúc nào và từ đâu đến. Họ không biết là phải, bởi họ còn lâu mới là kẻ đối đầu với Độc Cô Thanh Tùng, họ hiểu làm sao được huyền công ảo diệu của chàng ?

Anh em họ Du thật không còn biết thế nào là lợi hại đã bị thảm hại lúc ban ngày, giờ đây gặp tên ăn mày, vẫn không kiêng sợ, cùng hét lên một tiếng, cùng xông vào.

Có lẽ anh em họ ỷ vào các vị tiền bối đang ẩn núp bên ngoài chăng?

Độc Cô Thanh Tùng trông thấy bọn chúng hùng hổ, bật cười lạnh.

Du Văn Tuấn quát :

- Tên ăn mày, người có biết anh em chúng ta là ai không ?

Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh :

- Dù các người có thân phận như thế nào đi nữa, ta vẫn xem thường ! Ta hỏi, các người đem theo tất cả mấy người trong đêm nay ?

Vừa lúc đó, từ bốn phía, bóng người đổ ập đến. Có tám người tất cả : Ngũ Kỳ, hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách và Công Tôn Bội Lâm.

Độc Cô Thanh Tùng bản tâm hẹn hôm nay là biết rõ thế nào rồi anh em họ Du cũng kéo các vị tiền bối tới bao vây chàng. Nếu các vị tiền bối đến, thì phải có Liệt Mã Cuồng Đanh, người mà Độc Cô Thanh Tùng trông đợi hơn hết.

Chàng liếc sơ qua vòng người, chẳng thấy Liệt Mã Cuồng Đanh, vội cao giọng hỏi :

- Còn ai nữa chăng ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong bước tới :

- Tiểu ca ! Xem cách tiểu ca đối đãi với anh em họ Du, lão phu nhận thấy tiểu ca không có ác ý chút nào cả. Điều đó chứng tỏ tiểu ca là người trọng nhân nghĩa không ham gây sự, lão phu thành thật ngợi khen đấy, tiểu ca có thể cho biết tên họ được chăng ?

Độc Cô Thanh Tùng nhận ngay ra Thánh Kiếm Vũ Sĩ qua cánh tay cụt, chàng khích động vô cùng, nếu không dần kịp chắc chàng đã bật khóc rồi.

Rồi chàng nhớ đến Mẹ chàng là Kim Xoa Giáo Chủ, bị Thánh Kiếm Vũ Sĩ bỏ bơ vơ nơi hoang cốc, chàng hận phụ thân vô tình, vô nghĩa, cưỡng hiếp người rồi bỏ người nơi núi thẳm rừng sâu, chàng bất giác sôi giận :

- Ta tên họ là gì, điều đó có liên quan gì đến ai mà phải hỏi ? Các người làm gì vây quanh ta ? Hãy mở rộng đường cho ta đi nhanh lên !

Huyết Bút Tú Tài Khưu Như Chân bước lên :

- Người lớn lối thay ! Dám ngang nhiên buông lời xấc xược ngay trước mặt Võ Lâm Ngũ Kỳ à ? Người liệu có đi thoát được chăng ?

Kế tiếp, Thần Phủ Khai Sơn Cao Mãnh, Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhận, Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng cùng bước tới.

Vòng vây thu hẹp lại.

Đột nhiên, Độc Cô Thanh Tùng cố ép hơi cổ cho giọng nói lạc hẳn đi, tạo một âm thanh khàn khàn khó nghe vô cùng .

Với âm thanh đó, chàng bật lên một tràng cười như khỉ khếch, chàng gằn mạnh :

- Dù các người có là Võ Lâm Ngũ Kỳ, các người cũng không làm gì nổi ta đâu, đừng tưởng là oai danh đó có một âm vang gì với ta ! Đêm nay ta có ý muốn đối diện với Liệt Mã Cuồng Đanh, tại sao các người không để cho lão ấy gặp ta ?

Thực ra, Độc Cô Thanh Tùng nóng lòng muốn gặp Liệt Mã Cuồng Đanh cho thỏa niềm khát vọng, chứ như Thánh Kiếm Vũ Sĩ, dù ông ấy có là thân phụ chàng, chàng cũng không muốn nhìn nhận sớm. Một lẽ vì ông ấy đã nhẫn tâm ruồng bỏ thân mẫu chàng cũng như ông đã ruồng bỏ luôn Xích Diệp Phu Nhân và Lục Vũ Lệnh Chủ, một lẽ là ông có bao giờ lưu tâm đến một đứa con rơi ?

Ông đã không nghĩ đến chàng, nếu không có đại thúc cứu mạng đùm bọc thì chàng làm gì có được một căn bản giáo dục như ngày nay.

Chàng phải nghĩ đến đại thúc trước tiên, người thật sự đào tạo cho chàng, còn như Thánh Kiếm Vũ Sĩ từ trước đến nay có làm gì cho chàng chẳng ?

Cái danh nghĩa phụ tử thiêng liêng thật đấy nhưng chặm nhìn nhận một thời gian cũng không sao, hiện tại chàng cần gặp đại thúc để giải quyết một số vấn đề.

Chàng cũng thấy là mình rất đau lòng đã không thể nhìn nhận đấng sinh thành ngay trong lúc này, và niềm đau hiện lên gương mặt rõ rệt.

Nếu không có lớp bùn tô trét bên ngoài để trở thành một kẻ ăn mày, thì thần sắc của chàng làm sao che dấu nổi với bao nhiêu cặp mắt của những người hiện diện gồm toàn những gương mặt quá quen ?

Võ Lâm Ngũ Kỳ tuy bao vây chàng, bất quá vì tính hiếu kỳ, muốn biết tên ăn mày trẻ tuổi này là ai mà có tài nghệ tuyệt vời, chẳng những tài cao mà lòng cũng không ác, nếu đã ác thì anh em họ Du không mất mạng cũng què tay chân.

Cái thói khinh người của anh em họ Du, có thể đưa cả hai vào vòng nguy hại cho bản thân một ngày nào đó, may mà họ gặp Độc Cô Thanh Tùng, nên hưởng lấy một bài học, nhục nhã mà nhẹ nhàng, không ảnh hưởng đến sanh lực.

Nhưng làm cha, ai lại không có phần thiên vị con cái, cho nên hiện tại đứng trong hàng ngũ đối phương, Thương Minh Khách hận chàng ra mặt. Nhất là lão nhìn sang hai con, thấy mặt mày chúng còn sưng vù, lão càng hối hận hơn. Lão hét lên :

- Tên ăn mày câm miệng ! Đêm nay ta phải sửa trị người cho bớt tánh ngông cuồng !

Luôn luôn, Độc Cô Thanh Tùng lúc nào cũng giữ trọn vẹn kính ý với hai vị trang chủ, dù vắng mặt cũng thế, mỗi lần nhớ đến hai vị là lòng chàng tràn ngập niềm tri ân. Vì kính ý đó, chàng mong mỗi hai người con của Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng trở thành đứng đắn.

Chàng không vui, mà nhận xét càng ngày anh em Du Văn Tuấn và Du Văn Bàn càng cao ngạo kiêu căng, lắm lúc chàng thậm trách vợ chồng Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng hờ hững trong việc kiểm soát con cái, thành ra cái giáo dục trong gia đình có nhiều khuyết điểm đáng tiếc.

Đã vậy, Du Tuấn Tùng không chịu cái lỗi của con, cái sơ hở của kẻ làm cha, quyết lòng rửa nhục cho con, thì còn gì đáng buồn ?

Chàng cười lạnh, thẳng thắn đáp :

- Người muốn giáo huấn ta ư ? Hừ, người giáo huấn ta, rồi ai giáo huấn người và con người ? Ta không ngờ hiệp khách Thương Minh, thanh danh vang dội khắp chốn giang hồ, lại sanh hai tên nghịch tôn quen thói ngạo mạn, ra đường hống hách với kẻ bộ

hành, hợm mình võ sĩ, dù có bị người đánh chết cũng không quá đáng ! Người nên mang chúng về mà dạy chúng, chứ người dạy ai ?

Thương Minh Khách Du Tuần Tòng sôi giận kinh người, hét to như sấm :

- Tên ăn mày cuồng ngạo, hãy tiếp chiêu của ta !

Một tiếng vút vang lên, đạo chưởng từ tay lão phát đi cuốn tới Độc Cô Thanh Tòng.

Đứng trong hàng ngũ Lục Kỳ, Thương Minh Khách nổi danh về thuật khinh công, song chưởng pháp của lão cũng lợi hại lắm.

Đạo chưởng phong cuốn đi, mãnh liệt phi thường.

Độc Cô Thanh Tòng đảo một vòng, dịch thân mình sang một tí tránh kinh đạo lướt qua. Chàng xoay thêm một vòng thân nữa, thân mình chuyển nhanh như quay vù, đưa đến tư thế đối diện với Thánh Kiếm Vũ Sĩ.

Nhìn vào mặt người cha mà chàng không dám nhận, chàng cao giọng :

- Người là Thánh Kiếm Vũ Sĩ đứng đầu Lục Kỳ Vũ Lâm phải không ? Ta vâng lệnh một người đến đây cho người rõ, hãy mau mau tìm Tam Nhạn Tuyết Sơn về bồi tội với họ, nếu không thì người đó sẽ vĩnh viễn không bao giờ nhìn lại mặt người nữa.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ giật mình, trầm giọng hỏi :

- Người là ai ?

Thương Minh Khách đánh hụt một chưởng, liền đảo chân theo liền. Chiêu thứ hai kế tiếp, kinh đạo phát ra, mạnh hơn lần thứ nhất mấy phần.

Độc Cô Thanh Tòng hoành cổ tay, vẩy tay một phát thét lớn :

- Ta có hảo ý chỉ điểm cho người thấy chỗ sơ hở trong đường lối giáo dục con cái, người đã không ơn lại còn thù hận là nghĩa gì ? Thì ra bài học lúc trưa này trở thành vô ích ? Ta cảnh cáo cho người biết, từ nay gặp ở đâu ta sẽ không dung thứ cho chúng ở đấy !

Phát tay vẩy của chàng thừa hóa giải chiêu chưởng của Thương Minh Khách.

Đột nhiên, Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn đứng bên ngoài cười lớn.

Độc Cô Thanh Tòng xoay mình hướng về phía họ. Chàng cao giọng :

- Huyết Bút Tú Tài ! Thần Phủ Khai Đơn ! Các người cười gì ? Cứ vào một lượt đi, ta chấp cả hai đó !

Huyết Bút Tú Tài vẫn cười :

- Tên ăn mày kia, ngươi từ đâu đến, công phu bao nhiêu mà dám lớn lối ?

Độc Cô Thanh Tùng biết ngay Huyết Bút Tú Tài dùng lối khích tướng để chàng lộ tỏ công phu luyện tập, rồi nhân đó lão truy ra xuất xứ của chàng.

Chàng cười thâm nghĩ :

“Lão muốn vậy, mình đùa với lão một tý, rồi thoát đi, không nên ở đây lâu, có hại. Mục đích của mình là Liệt Mã Cuồng Sanh, đại thúc đã vắng mặt, mình chờ dịp khác!”

Lập tức, chàng giở thuật Quỷ Ảnh Vô Hình đảo thân một phát đã đến trước mặt Huyết Bút Tú Tài. Chàng đưa tay giật nhẹ chiếc áo của lão.

Huyết Bút Tú Tài kêu lên :

- Tên ăn mày làm gì thế ?

Lão đưa tay lên, chặt xuống.

Độc Cô Thanh Tùng cười khanh khách :

- Lão Tú Tài ơi ! Mình đùa một tý nhé !

Chàng đã hoành lưng ra phía lưng lão rồi. Nhanh như chớp, chàng chu mồm thổi một hơi vào mang tai lão. Lão nhột, nhảy dựng lên :

- Ái ! Ái ! Nhột lạ !

Tuy vừa kêu vừa cười, lão phản ứng nhanh không tưởng. Mười ngón tay cứng rắn chong ra, theo dấu pháp Phán Quan thi triển chiêu công tuyệt diệu, tìm đại huyệt của Độc Cô Thanh Tùng soi vào.

Trong chớp mắt, chỉ ảnh giao chuyển mắc võng bao trùm quanh người chàng.

Từ lúc nào đến giờ, Độc Cô Thanh Tùng chưa có dịp giao thủ với Huyết Bút Tú Tài , cũng như không hề thấy lão thi triển công phu, đến lúc này chàng mới nhận ra quả thật lão lợi hại vô cùng, tuy tiếng cười vẫn liên tục vang lên nhưng lão không vì thế mà phân tâm, để lộ một sơ hở trong chỉ pháp.

Tuy gọi là một trò đùa giỡn giữa một già một trẻ song chiêu thế đưa ra toàn là chiêu độc, trúng phải là vong mạng ngay, nên Độc Cô Thanh Tùng không dám khinh thường.

Chàng hiển lộng tuyệt kỹ Quỷ Ảnh Vô Hình, thân pháp xoay tít như đợt khói mờ, vờn quanh Huyết Bút Tú Tài, thoát đông, thoát tây, thoát tả thoát hữu.

Chàng cũng không chịu kém, Tú Tài cười lớn, chàng cười lớn, Tú Tài cười dài, chàng cười dài. Cả hai biểu diễn một trò đùa mà giám cuộc là tử thần.

Quần nhau một lúc, Độc Cô Thanh Tùng khích :

- Lão Tú Tài ơi ! Lão nổi tánh rồi phải không ?

Huyết Bút Tú Tài cười :

- Làm gì lại phải nổi tánh, hử tên ăn mày cuồng ngạo ?

Lão khích lại chàng :

- Nếu người thấy đấu pháp phán quan bút của lão lợi hại, hãy kêu xin đi, lão tha cho !

Đột nhiên, lão biến chỉ pháp thành chưởng pháp, mười ngón tay đang xòe liền nắm lại, hai bàn tay đẩy tới. Hai đạo chưởng phong vút đi vù vù, bọc từ tả sang, từ hữu qua đồn Độc Cô Thanh Tùng vào giữa.

Độc Cô Thanh Tùng không ngờ Huyết Bút Tú Tài biến chiêu cấp bách như thế, khi chàng thức ngộ thì chưởng ảnh đã lợp không gian, bao tròn quanh mình chàng.

Không còn né tránh vào đâu kịp nữa, bắt buộc chàng phải vận kinh lực đẩy ra một đạo chưởng phong, chặn thế công của đối phương liền.

Bùng !

Song phương chấn dội qua sức chạm của hai đạo kinh lực, Độc Cô Thanh Tùng lùi lại ba bước, Huyết Bút Tú Tài lùi lại một bước.

Độc Cô Thanh Tùng chỉ dùng một phần công lực vừa phải, phản công lại Huyết Bút Tú Tài, chàng nhường lão một bước cho khỏi mang tiếng là ỷ tài mà khinh mạn đối với trưởng thượng.

Thực ra, hiện tại chàng không kém Huyết Bút Tú Tài, cũng như bất cứ một kỳ nào trong Lục Kỳ, trừ khi Lục Kỳ liên thủ lại thì là chuyện khác.

Qua chiêu chưởng giao tiếp giữa nhau, Độc Cô Thanh Tùng đã nhận thấy tình hình trở nên nghiêm trọng rồi. Lục Kỳ nhất định lột mặt nạ chàng, nếu cương lý cậy tài, cứ kéo dài trường hợp thì cầm chắc cái bể mặt trong tay, bởi dù sao, cuộc chiến này cũng không phải là cuộc chiến giữa những kẻ tử thù, dĩ nhiên chàng không thể dốc toàn lực, sử dụng những chiêu thế từ độc để tranh phần thắng.

Như vậy, chàng phải rút đi. Và chàng sắp sửa thoát khỏi vòng vây, nhưng chưa kịp thực hành ý định thì Huyết Bút Tú Tài lại tung một chưởng thứ hai :

- Tên ăn mày ! Tiếp thêm một chưởng nữa xem nào !

Độc Cô Thanh Tùng đã nhường qua một chưởng đầu tiên, chàng không muốn so bì cao thấp với vị tiền bối đối diện, chàng khoát tay :

- Không ! Không ! Tôi không tiếp đâu !

Vừa lúc đó, tai chàng nghe văng vẳng tiếng ai gọi đâu đây :

- Chưởng môn sư đệ ! Chưởng môn sư đệ ! Sư đệ ở đâu ?

Độc Cô Thanh Tùng nóng ruột, chàng biết ngay lão Đại Hung Thích Kế Dương tìm chàng. Chắc hẳn phải có gì quan trọng lắm nên lão mới tìm kiếm chàng hốt hải như vậy.

Chàng chưa nhất định thái độ phải đối phó bằng cách nào trước chiêu chưởng thứ hai vô cùng mãnh liệt của Huyết Bút Tú Tài, lần này thì lão dùng công phu nội lực hết sức hùng hậu phổ vào chiêu thức.

Trong khi đó, Thần Phủ Khai Sơn đã gọi đồng bọn :

- Các huynh đệ đâu ? Hãy vào ngay ! Tên ăn mày này tính bỏ chạy đấy !

Thần Phủ Khai Sơn lợi hại thật, chỉ nhìn thần sắc của chàng là đã đoán được ý nghĩ của chàng.

Cũng vừa lúc đó, hai đạo kim quang ngời lên, vẽ thành hai chiếc cầu vòng, chúc đầu xuống cục trường. Hai cha con hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách đã vung Kim Kiếm xông vào trợ chiến.

Bốn bên chưởng ảnh lơ trôi, trên đầu hai thanh Kim Kiếm bọc xuống, Độc Cô Thanh Tùng bỗng nhiên bị dồn vào thế kẹt nguy hiểm khôn lường.

Chàng đã biết là các vị tiên bối động nộ lên rồi, tình hình không còn hòa dịu như khởi sơ nữa, họ đưa tư thế song phương vào vòng tử chiến.

Chàng lại thoáng đưa mắt nhìn ra, thấy lơ mờ một bóng đen từ phía xa bay vút đến. Chàng thừa hiểu bóng đen đó chính là lão Đại Hung Thích Kế Dương.

Tình thế bất buộc không thể chần chờ được nữa, lập tức chàng vận đủ mười thành lực, vung hai cánh tay, đánh ra một vòng, đoạn thân hình nhanh như chớp tung bổng lên không như chiếc pháo thăng thiên.

Thần Phủ Khai Sơn hét to :

- Tiểu tử ăn mày ! Người định chạy đâu ?

Hơn mười đạo chưởng phong từ bên dưới bốc lên theo chàng, cuốn đi ào ào, những kinh đạo đó phát xuất do những tay thượng nặng giang hồ, những tay từng gây sóng gió khắp vũ lâm, những kinh đạo kinh khủng kết hợp với nhau tạo thành một khí thế xô núi, quét rừng, chuyển sông, lệch đất.

Cũng tưởng hý vọng với Ngũ Kỳ và Song Phi Khách một lúc, không ngờ tình hình biến đổi ngoài chỗ ước đoán của mình, Độc Cô Thanh Tùng không hối tiếc vì hành động ngông cuồng của mình, chàng chỉ hối tiếc vì không tận dụng được sở năng cùng Ngũ Kỳ, Song Phi Khách và hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách so bì một phen cho biết mức cao thấp.

Đã không thể cùng họ quyết đấu, hơn nữa Thích Kế Dương đang chờ, Độc Cô Thanh Tùng vận dụng đủ mười hai thành công lực, phò qua Quỷ Phủ Âm Công, đưa hai tay đánh xuống, rồi nhân đà vọt bổng lên cao hơn, đoạn cấp tốc sà mình nghiêng bay về phía Thích Kế Dương.

Thoáng mắt, chàng đã vọt ra xa ngoài mấy mươi trượng rồi.

Chàng vừa đi, vừa cao giọng vọng lại :

- Rất hân hạnh được hội kiến đủ mặt Lục Kỳ hôm nay, nhưng thời gian cấp bách, không thể nán lại thừa tiếp quý vị, xin cảm phiền vậy, chờ khi khác thuận tiện hơn !

Rồi từ đó, cứ một cái nháy, chàng vọt xa hơn mười trượng.

Song Phi Khách ỷ trọng vào thuật khinh công khét tiếng của họ, vội băng mình cấp tốc đuổi theo.

Nhưng, dù thuật khinh công của họ đã từng giúp họ tạo thành danh nổi cồn như sấm trên giang hồ suốt mấy mươi năm qua, thuật đó sánh sao được với Quỷ Ảnh Vô Hình của Lệ Quỷ Thượng Nhân mà Độc Cô Thanh Tùng là người được truyền y bát ?

Chàng cười lạnh một tiếng, gọi cả hai :

- Hai vị Trang chủ ! Đừng đuổi theo tôi vô ích ! Không bắt kịp tôi đâu !

Chàng vừa buông dứt tiếng cuối, Ngươn Nhi đã vút tới nơi. Thanh Kim Kiếm trong tay hấn chớp lên, hấn quát :

- Tên ăn mày ! Đón kiếm của ta !

Độc Cô Thanh Tùng biết ngay hấn sử dụng hai chiêu Ngự Kiếm Đằng Tường, lối độc trong kiếm pháp gia truyền của Vô Danh Kiếm Khách.

Chàng không dám khinh thường. Nhưng chàng không nao núng bởi dù sao thì cũng chính chàng chỉ điểm cho hấn. Vả lại công lực tu vi của hấn chưa đạt đến mức siêu thần nhập hóa. Chàng bình tĩnh đảo người qua lại, né tránh, thừa sơ hở để đoạt kiếm.

Qua một lúc, chàng đột nhiên hét to :

- Buông tay !

Thân hình chàng vọt mạnh vào vùng kim quang .

Ngươn Nhi quát :

- Chết này !

Nhưng, kim quang tắt lịm. Một bóng đen vút thẳng lên, còn thanh Kim Kiếm của Ngươn Nhi bay vèo đi xa ngoài tám trọng, đâm mạnh xuống đất, hút mất chuôi.

Độc Cô Thanh Tùng khẽ vung mình một phát, từ không trung chàng vọt đến hai mươi trọng xa. Chàng bật cười lớn :

- Xin hẹn gặp lại quý vị tại Vạn Cực Cung, vào tiết Trùng Dương !

Không chậm trễ, chàng phóng mình chạy đi, đón đầu Thích Kế Dương. Chàng chạy đi mà tai còn nghe Ngươn Nhi gọi thất thanh phía hậu :

- Tên ăn mày ! Dừng chân lại ! Cho ta biết tên họ đi ! Trong thiên hạ chỉ trừ Độc Cô Thanh Tùng ca ca là có thể phá hai chiêu kiếm Đằng Tường của ta thôi ! Tên ăn mày ! Người là ai ?

Độc Cô Thanh Tùng cười thầm :

- Hiền đệ ơi ! Dừng trách ngu huynh ! Ngu huynh phải làm thế, vì không còn cách nào khác. Có vậy trong chúng ta, không ai dám khinh địch nữa, và kỳ đại hội tại Vạn Cực Cung sắp tới mình sẽ không thất bại chua cay ...

Chàng sấn tới, chặn đầu bóng đen đang lao vút về phía chàng :

- Sư huynh ! Độc Cô Thanh Tùng đây ! Mình rời xa chỗ này đi, rồi muốn nói gì với nhau hãy nói !

Thích Kế Dương mừng rỡ :

- Chưởng môn sư đệ đây à ? Trời ! Tôi tìm sư đệ khổ sở làm sao ?

Độc Cô Thanh Tùng an ủi lão mấy tiếng, đoạn chạy đi liền. Lão Đại Hung Thích Kế Dương chạy theo. Cả hai hướng về huyện thành Vu Sơn.

Vừa chạy, Độc Cô Thanh Tùng vừa hỏi :

- Sư huynh ! Tại Vạn Cực Cung chắc có gì lạ ?

Thích Kế Dương đáp gấp :

- Tính mạng của Phó Bang Chủ Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu khó bảo toàn được đến tiết Trùng Dương !

Độc Cô Thanh Tùng kinh sợ :

- Tại sao ? Lão ấy đã bảo là mình có bức họa đồ chỉ chỗ chôn dấu chiếc Kim Đảnh kia mà ? Chúng không cần chiếm lấy bức Tàng Bửu Đồ sao ? Chúng giết Đông Hải Chân Quân thì làm sao có được bức họa đồ ?

Thích Kế Dương lắc đầu :

- Đông Hải Chân Quân có tiết lộ chuyện đó hay không, ngu huynh không được rõ, có điều Chân Quân đã bị Vạn Cực Thiên Tôn đánh thuốc mê, hiện giờ người đang hôn mê bất tỉnh !

Thích Kế Dương lo ngại ra mặt :

- Theo bọn bang đồ mách lại cho ngu huynh biết, thì loại thuốc mê đó, có công hiệu khác thường, chỉ sau một thời gian ngắn, người bị đánh thuốc mê tỉnh lại, nhưng tỉnh lại mà lý trí mất hẳn, người bị thuốc mê sẽ hoàn toàn tùy thuộc chúng, có những gì bí mật đều khai ra hết với chúng ! Ngu huynh chỉ sợ, sau khi Chân Quân khai rồi, chúng giết đi ...

Độc Cô Thanh Tùng kêu lên :

- Ạ ! Đông Hải Chân Quân bị độc từ lúc nào ?

Thích Kế Dương đáp nhanh :

- Ngay trong đêm nay, vào lúc canh hai !

Độc Cô Thanh Tùng bấn loạn tinh thần.

Chàng ngẩng mặt nhìn lên bầu trời, lòng nung nấu như lửa đốt. Đêm đã sang canh tư rồi, trễ quá, vô luận cách nào, chàng cũng không thể can thiệp kịp thời...

Chàng xếp việc đó qua một bên, hỏi tiếp :

- Còn Mẹ tôi ? Và Lục Vũ Lệnh Chủ ?

Thích Kế Dương trấn an chàng :

- Sư đệ khỏi lo, đã có lão Cửu Long Thần Ma hết lòng lo liệu, hộ trì, không đến nỗi nào !

Lão Đại Hung nói tiếp :

- Vả lại, Vạn Cực Ảo Nữ quả quyết là sư đệ đã chết rồi, nên Huyết Ma Bang thấy không cần thiết thanh toán trường hợp của Kim Xoa Giáo Chủ và Lục Vũ Lệnh Chủ ...

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu, tâm tư cởi mở phần nào.

Gần đến huyện thành Vu Sơn, Lãnh Nhạn Dung đã đón tiếp chàng :

- Anh ! Anh ! Vừa rồi, chắc anh cũng lo sợ lắm đấy chứ ?

Độc Cô Thanh Tùng vừa nắm tay nàng, vừa gật đầu :

- Dĩ nhiên là vậy rồi ! Em nghĩ, có cả cùng một lúc Võ Lâm Ngũ Kỳ, Song Phi Khách và hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách ...

Rồi chàng vẫy tay gọi Thích Kế Dương :

- Minh về khách sạn, nói chuyện dễ hơn !

Cả ba vượt qua đầu trường thành, vào trong.

Vì hiện tại trong huyện thành, anh hùng hào kiệt bốn phương đổ dồn về đây đông đúc phi thường, họ không dám ngang nhiên đi đứng, sơ lộ hành tung, nên chỉ len lỏi qua những vùng tăm tối lần lần tiến tới.

Ngang qua một khách sạn, Độc Cô Thanh Tùng dừng chân lại. Chàng tuyệt nhiên không hay biết có người theo sát phía sau.

Người đó là Liệt Mã Cuồng Sanh, theo Ngũ Kỳ ra đi, rồi lại theo Độc Cô Thanh Tùng trở lại huyện thành.

Thấy cả ba vượt tường khách sạn vào trong, Liệt Mã Cuồng Sanh lấy làm lạ, tự hỏi:

- Tại sao hắn lại vào đây? Hắn đâu có ngu trong khách sạn này?

Thì ra, Độc Cô Thanh Tùng lãng nhục anh em họ Du rồi, trở về thành, liền nảy sanh ý định do thám khách sạn, nơi các vị tiền bối cư ngụ.

Nhờ chàng về trước và các vị tiền bối chưa biết gì về chuyện xảy ra giữa chàng và anh em họ Du, nên không ai lưu ý đến hai tên khất cái, chàng nhận định hình thế khách sạn dễ dàng, không một ai phát giác ra hành động đó.

Chàng thừa lúc bọn Ngũ Kỳ còn ở ngoài thành, vào tận phòng của họ lục soát.

Bất ngờ chàng thấy chiếc Quỷ Vương Trượng, chàng hết sức mừng rỡ, cầm ngay chiếc trượng chạy ngay ra khỏi phòng.

Chàng vừa chạy ra đến cửa, thấy một người đang đứng lạng cách độ năm thước.

Không cần nhìn rõ hơn, Độc Cô Thanh Tùng thoáng thấy bóng người đó trong bóng tối lơ mờ cũng nhận ra ngay là Liệt Mã Cuồng Sanh.

Chàng giật mình đánh thót, bao nhiêu năm xa cách người thân đầy ân tình với chàng, niềm xúc động dâng trào khi chạm mặt bất ngờ, chàng muốn khóc lên cho hả, nhưng trong trường hợp hiện tại, chàng chưa thể tỏ lộ hành tung, chỉ lấy mắt nhìn.

Liệt Mã Cuồng Sanh cũng xúc động không kém, lão run run giọng, hỏi:

- Thanh Tùng điệt đấy phải không?

Độc Cô Thanh Tùng không cầm được lệ đau thương, chàng để mặc cho mấy hạt lệ nóng bỏng lăn dài xuống má, trong một phút bỗng bột, chàng quên khuấy sự dè dặt, toan lên tiếng nhận liền.

Nhưng, chàng kịp suy nghĩ lại, dù sao thì sự nhìn nhận này cũng phải đợi sau ngày Trùng Dương, bởi chàng cần che dấu tai mắt của bọn Huyết Ma Bang đang tràn ngập huyện thành Vu Sơn.

Nếu Liệt Mã Cuồng Sanh biết rõ sự tình, thì Ngũ Kỳ sẽ biết, hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách sẽ biết, đến hai anh em họ Du cũng biết. Chàng sợ nhất là Du Văn Tuấn với Du Văn Dân biết sự tình bởi hai anh em không phải là con người đáng tin cậy với tánh khí ngông cuồng ngạo mạn.

Bọn Huyết Ma Bang hay tin chàng sống sót chậm một ngày là tính mạng của Mẹ chàng và Lục Vũ Lệnh Chủ sẽ được bảo đảm thêm một ngày.

Vì những điều kiện cần thiết đó, chàng bắt buộc phải làm mặt lạ đối với sư thúc.

Chàng cố ép giọng, nói toạc ra :

- Không ! Các hạ lầm rồi !

Liệt Mã Cuồng Sanh giật mình, nghĩ không lẽ mình kém nhãn lực, không nhận ra được đứa cháu thân yêu sao ? Không rõ nghĩ sao, Liệt Mã Cuồng Sanh bỗng vươn cánh tay ra, đánh tới một chưởng, vừa thét :

- Người không phải là Độc Cô Thanh Tùng ?

Lão gần giọng tiếp nói :

- Qua mắt ai thì được, chứ qua mắt ta sao được ? Hoặc giả người đã thay lòng đổi dạ, không muốn nhìn nhận vị đại thúc của người, thì ta không còn gì phải nói !

Liệt Mã Cuồng Sanh hiện khôi phục trọn vẹn công lực thậm chí còn hơn ngày xưa, trong mấy tháng qua, lão không ngừng luyện tập tuyệt nghệ của Đông Hải Kỳ Tẩu, kinh đạo phát ra mãnh liệt vô cùng.

Độc Cô Thanh Tùng không ngờ đại thúc xuất chiêu bất ngờ đến thế, né tránh cũng không kịp mà phản công cũng chậm mất rồi.

Chàng kinh sợ ra mặt, nhưng vừa lúc đó, một đạo kinh phong từ bên cạnh quét tới, lao vút tới Liệt Mã Cuồng Sanh. Chàng thất kinh, thét lên :

- Sư huynh ! Dừng tay !

Vô ích ! Kinh phong của Thích Kế Dương đã cuốn đi, nhanh như điện, thoáng mắt đã tới bên Liệt Mã Cuồng Sanh.

Liệt Mã Cuồng Sanh kinh hãi, đảo bộ né sang một bên, tuy tránh kịp trọng tâm, nhưng sức cuốn của chưởng cũng đẩy bật lão lùi lại ba bước

Lão sôi giận toan vận dụng toàn bộ công lực phản công, Độc Cô Thanh Tùng vội kêu to :

- Sư huynh ! Người đó là đại thúc của tôi đấy ! Sư huynh lùi lại ngay!

Vì tình thế cấp bách, chàng không kịp giữ mồm miệng, nói toan sự thật để ngăn chặn Thích Kế Dương .

Nói được một câu rồi, còn giữ gìn gì thêm nữa ? Độc Cô Thanh Tùng nhảy tới, rơi vào lòng Liệt Mã Cuồng Sanh. Chàng rít lên :

- Đại thúc ơi ! Đại thúc ! Cháu có muốn giấu Đại thúc làm chi ? Xin Đại thúc hiểu cho ! Tình thế bất buộc, cháu phải tạm ngoảnh mặt trong mấy hôm, cháu khổ lắm Đại thúc ạ !

Chàng không đợi Liệt Mã Cuồng Sanh nói gì, chàng tít tít như đứa trẻ lạc lõng được trở về bên gối Mẹ :

- Nghe Đại thúc khôi lại tình trạng, cháu cao hứng vô cùng .

Lãnh Nhạn Dung bước tới, chế nhạo :

- Lớn vai lớn vóc như thế mà còn nũng nịu, không khác gì một đứa trẻ con, trông chướng quá !

Độc Cô Thanh Tùng vội buông Liệt Mã Cuồng Sanh ra chạy trở lại, lôi Lãnh Nhạn Dung trở tới, thốt với giọng tràn đầy khoái trá :

- Nhạn Dung ! Em hãy ra mắt Đại thúc của anh đi !

Lãnh Nhạn Dung thoáng có vẻ thẹn, dùng dằng :

- Ái ! Ái ! Thẹn lắm ! Anh làm gì kỳ quá ! Ai lại nhìn nhận trắng trợn như thế ?

Niềm xúc động dồn ép từ bao lâu, bỗng khơi trào theo câu thú nhận của Độc Cô Thanh Tùng, trong một phút bất thần, Liệt Mã Cuồng Đanh rung chuyển toàn thân, mất cả bình tĩnh.

Mãi một lúc sau, tinh thần trấn tĩnh trở lại, lão nhào chân tới, ôm Độc Cô Thanh Tùng vào lòng :

- Thanh Tùng ! Thanh Tùng ! Đại thúc vô cùng cao hứng gặp lại cháu ! Cháu ơi ! Đại thúc nhớ cháu biết bao nhiêu !

Lão trách yêu :

- Cháu ác lắm ! Cháu làm cho đại thúc hồi hộp, lo âu, cháu để cho đại thúc thất vọng, mỗi mòn, suốt ngày nay, đại thúc như đứng trên đồng lửa !

Rồi lão khen :

- Ngày nay Thanh Tùng đã lớn khôn, trí óc thông minh, xử sự chính đáng, đại thúc hết sức mừng rỡ. Thanh Tùng thừa sức xông pha trong sóng gió giang hồ, đại thúc vững tin lắm rồi ...

Lão nói một hơi, không đầu đuôi, nghĩ gì nói đấy chứng tỏ lão thành thật mến thương Độc Cô Thanh Tùng, lão nhớ nhung chàng từ ngày chia tay đến nay, lão trông chờ phút giây này từ lâu, gặp nhau là bao nhiêu ý niềm cùng muốn tuôn ra một lượt, lão không đắn đo, không sắp xếp, nên câu nói của lão không mạch lạc ...

Nhưng cần gì điều đó, chân tình và thân tình là hai điểm quý nhất, lão còn cần gì hơn nữa ? Lão trở lại chuyện đêm nay, chuyện vừa xảy ra :

- Cháu hành động thế là phải lắm ! Dù sao cho đại thúc vào hoàn cảnh cháu, đại thúc cũng hành động như thế thôi, không hơn ...

Độc Cô Thanh Tùng thích thú khi thấy đại thúc đồng tình :

- Cháu suy nghĩ lắm mới phải làm thế, đại thúc ạ, tuy nhiên không tránh khỏi phần nào vô lễ với các vị thúc bá ...

Liệt Mã Cuồng Đanh lắc đầu :

- Cháu chẳng có lỗi gì cả, ai bắt lỗi sẽ có đại thúc biện hộ.

Rồi lão xiết mạnh Độc Cô Thanh Tùng, chàng cũng xiết mạnh lão, một già một trẻ quấn quýt nhau, tràn trề tình cảm ...

Lãnh Nhận Dung nhớ đến thực tế, nhắc nhở Độc Cô Thanh Tùng :

- Thanh Tùng anh, mình về phòng, mời Đại thúc về theo, đứng đây mãi không tiện đâu !

Độc Cô Thanh Tùng tỉnh ngộ, rất có thể trong phút bất thần, bọn Ngũ Kỳ Vũ Lâm cùng các người kia trở về khách sạn. Nếu để họ bắt gặp thì bất tiện lắm.

Chàng tự thốt :

- Phải ! Nàng nói phải ! Về ngay là hơn, mình đâu muốn chạm mặt họ trong lúc này !

Chàng day qua Liệt Mã Cuồng Sanh :

- Đại thúc ! Đến phòng trọ của cháu nhé ! Cháu không thể để cho họ phát giác hành tung trong lúc này có nhiều điều bất tiện lắm. Nhất là họ sẽ hạch tội cháu, đánh cháu nát xương ra ...

Liệt Mã Cuồng Sanh mỉm cười :

- Có Đại thúc đây, ai dám động đến cháu mà lo ?

Chàng cũng cười :

- Dành vậy ! Nhưng về phòng cháu vẫn hơn. Cháu có biết bao nhiêu việc phải tỏ bày với đại thúc ! Nếu có họ, chẳng những mất thì giờ, mà còn có hại, bởi anh em Du Văn Tuấn và Du Văn Dân không phải là những con người kín miệng.

Trước đó, Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhận Dung có thuê hờ một gian phòng tại khách sạn này, để nếu cần thì cả hai đến đây, rất tiện theo dõi hành động của Ngũ Kỳ Vũ Lâm.

Độc Cô Thanh Tùng luôn lo ngại về những gì có liên quan đến cuộc đại diễn Cửu Long Huyết Minh vào tiết Trùng Dương trong vài hôm nữa.

Chàng muốn biết các vị tiền bối có chương trình đối phó với Vạn Cực Thiên Tôn như thế nào, và chàng đang nghĩ cách phối hợp mọi hành động của cánh nhà, cốt tạo một lực lượng liên minh chệt chẽ trước sự bành trướng ngày càng to lớn của Huyết Ma Bang.

Cả bốn người kéo đi, về một gian phòng yên tĩnh.

Họ vừa rời khỏi cửa phòng của Thánh Kiếm Vũ Sĩ thì Lục Kỳ và cha con hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách trở về.

Huyết Bút Tú Tài vừa đi vừa càu nhàu :

- Tên ăn mày đó thật đáng hận !

Thần Phủ Khai Đơn tiếp nối :

- Hắn lợi hại đấy chứ ? Thảo nào mà anh em Du Văn Tuấn và Du Văn Bân không bị hắn làm nhục !

Bên này, Liệt Mã Cuồng Đanh vỗ vai Độc Cô Thanh Tùng hỏi :

- Thanh Tùng ! Tại sao cháu phải hành động như thế ? Cháu phải có uẩn khúc gì chứ ?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Cháu nóng lòng gặp lại thân phụ và các vị thúc bá nhưng cháu lại không muốn họ nhận ra cháu, cũng như cháu cần phải đấu hành tung đối với Huyết Ma Bang. Hiện tại, Huyết Ma Bang Chủ đích ninh là cháu đã bị Vạn Cực Lão Nữ giết chết rồi, cháu phải để cho chúng tin thật là cháu đã chết, bởi nếu chúng biết được cháu còn sống thì chúng sẽ giết Mẹ cháu và Lục Vũ Lệnh Chủ ngay !

Liệt Mã Cuồng Đanh trầm ngâm một chút, đoan gương tròn mắt nhìn chàng :

- Cháu nói Mẹ cháu và Lục Vũ Lệnh Chủ đang bị chúng quản thúc ? Mẹ cháu là ai ? Lệnh Chủ nào ?

Độc Cô Thanh Tùng đã nhìn Liệt Mã Cuồng Đanh dò xét :

- Cháu nói ra, sợ Đại thúc không hài lòng . Xin Đại thúc hứa trước với cháu là sẽ không sanh tánh, có như vậy cháu mới dám nói !

Liệt Mã Cuồng Đanh đáp nhanh :

- Không đâu ! Đại thúc chẳng hề giận cháu mà cũng không biết giận ai cả, cháu cứ nói !

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghiêm giọng, thông thả tường thuật :

- Mẹ cháu là Kim Xoa Giáo Chủ, người hay vận áo vàng, chính Đại thúc có đề cập đến việc này với cháu trước kia, còn Lệnh Chủ thì không ai khác hơn là Lục Vũ

Lệnh Chủ. Đại thúc, Mẹ cháu với Đại thúc cũng không phải là người xa lạ gì, Mẹ cháu là con gái lớn của Cửu Long Thần Ma, tên Kim Văn ...

Liệt Mã Cuồng Đanh ạ lên một tiếng rồi im bật.

Một trận bão lòng bỗng chốc nổi lên trong tâm tư lão, trận bão bốc mạnh đồng tro tàn khơi lên những gì chôn vùi lặng lẽ từ mấy năm qua ... Đồng tro bay đi, hòn than bên dưới tưởng chừng đã tắt ngấm, bỗng bùng cháy rực đỏ lên...

Cơn đau nhói lên từng hồi, Liệt Mã Cuồng Đanh chết lặng một lúc lâu ...

Độc Cô Thanh Tùng thừa hiểu những gì chàng vừa bộc lộ có phản ứng như thế nào nơi tâm tư của người đại thúc.

Nhưng sự thật là như vậy, chàng còn biết trang sức cách nào, chàng chỉ biết bày tỏ tường sự thật, ấy là chàng chưa nói đến đoạn hành trình của chàng vào Lục Vũ lâm, chàng đối diện như thế với Lệnh Chủ, và Lệnh Chủ tỏ lòng hoài vọng cố nhân, tha thiết đến đâu ...

Nếu nhắc đến đoạn đó thì Liệt Mã Cuồng Đanh sẽ đau đớn ra sao ?

Chàng muốn dùng lời xoa dịu cơn đau của đại thúc nhưng biết có hiệu quả như chàng mong muốn chăng ?

Chàng tiếp nói :

- Đại thúc ! Quá khứ đã lắng đọng trong lớp bụi thời gian, hãy để yên lòng cho dòng đời khỏa lấp, đại thúc không nên khơi lại làm gì ? Đại thúc nên dành tâm trí liệu cách đối phó với Huyết Ma Bang , cứu nạn cho võ lâm, cứu nạn cho sinh linh ...

Liệt Mã Cuồng Đanh gật đầu :

- Phải ! Cháu nói đúng !

Tuy vậy, lão thở dài như còn lưu luyến xa xăm.

Lão đại hung Thích Kế Dương bây giờ mới lên tiếng :

- Chưởng môn sư đệ ! Đêm xuống khuya rồi, ngu huynh không thể nấn ná lâu hơn được, nếu để Lão ma đầu phát giác ra thì mọi sự kể như hỏng bét. Ngu huynh phải đi...

Độc Cô Thanh Tùng vì bận nói chuyện với Liệt Mã Cuồng Đanh quên khuấy đi hiện tại, chừng Thích Kế Dương lên tiếng chàng mới giật mình.

Chàng cau đôi mày, sát khí bùng lên mặt :

- Sư tình như thế, có muốn làm gì gấp cũng không còn kịp nữa, canh hai đêm nay, sư huynh cùng hai vị sư huynh kia hãy chuẩn bị sẵn sàng chờ đón tôi tại Vạn Cực Cung, hầu tiếp tối nếu có gì bất trắc. Bất luận nguy hiểm thế nào, tôi cũng phải đến đó, cứu thoát Đông Hải Chân Quân.

Chàng gằn giọng :

- Không thể để bức họa đồ rơi vào tay Vạn Cực Thiên Tôn ! Lão ấy chiếm được Võ Lâm Kim Đảnh rồi thì võ lâm kể như đến hồi tận diệt.

Lãnh Nhạn Dung biến sắc :

- Thanh Tùng ! Anh nói gì ? Phụ thân tôi làm sao ?

Độc Cô Thanh Tùng trấn an nàng :

- Nhạn Dung đừng lo ngại, vạn sự đã có anh và các vị sư huynh chiếu liệu, không đến nỗi nào đâu. Anh đảm bảo lệnh tôn sẽ được cứu nạn và về đây vô sự ...

Chàng day lại dặn tiếp Thích Kế Dương :

- Sư huynh nhớ nhé, bây giờ sư huynh về đi, trời sắp sáng rồi !

Lão đại hung Thích Kế Dương không đợi giục lần thứ hai, cấp tốc băng mình qua cửa sổ đi liền.

Mục kích thân pháp tối diệu của Thích Kế Dương, Liệt Mã Cuồng Đanh vô cùng kinh khiếp, lão càng kinh khiếp hơn nữa là xa cách Độc Cô Thanh Tùng chưa đầy nửa năm mà ngày nay chàng có nhiều hoạt động thần bí vô cùng.

Lão già râu bạc pheo kia là ai mà chàng gọi là sư huynh ?

Còn chàng, chàng đã làm gì mà bỗng nhiên lại có danh phận chưởng môn ?

Do nguyên nhân nào chàng định liều nguy hiểm đến Vạn Cực Cung cứu nạn cho Đông Hải Chân Quân ?

Và Đông Hải Chân Quân là ai ?

Còn thiếu nữ bên cạnh chàng, mà chàng gọi là em và xưng anh ra chiều mặt thiết ?

Một số nghi vấn kéo đến xâm chiếm đột ngột tâm tư lão trong phút bất thần, lão không còn hiểu đâu vào đâu cả.

Lão dân mắt nhìn sững chàng, cố tìm cho chàng có còn những nét e dè sợ hãi như con chim mất mẹ ngày nào trước khi chớp cánh hòa mình vào thử thách của gió lộng trời sao ...

Nhìn theo bóng Thích Kế Dương mờ dần, Độc Cô Thanh Tùng trầm ngâm suy nghĩ một lúc, không để ý đến thần thái mơ màng của Liệt Mã Cuồng Sanh đang chìm lặn trong muôn ngàn nghi vấn.

Đột nhiên, chàng quay lại :

- Đại thúc biết người đó là ai không ?

Liệt Mã Cuồng Sanh lắc đầu :

- Hơn mười năm qua, đại thúc ẩn tích mai danh, nên những nhân vật xuất hiện trên giang hồ trong thời gian đó hoàn toàn xa lạ ...

Độc Cô Thanh Tùng giải thích :

- Người đó là một nhân vật của thời đại cũ, thời đại của đại thúc, y là một trong U Minh Tam Hung, chắc đại thúc có nghe nói đến y chứ ?

Liệt Mã Cuồng Sanh giật mình, buông tiếng thở dài.

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ :

- Tại sao đại thúc thở dài ? Đại thúc biết y chứ ?

Liệt Mã Cuồng Sanh gật đầu :

- U Minh Tam Hung, đồ đệ của Lệ Quỷ Thượng Nhân, ta có nghe nói đến y ! Danh hiệu của y nhắc lại cho ta nhớ đến bao nhiêu tội ác y đã làm trong thời gian trước...

Độc Cô Thanh Tùng lại hỏi :

- Đại thúc biết Đại Mạc Dị Nhân trên đỉnh Thiên Sơn là ai không ?

Liệt Mã Cuồng Sanh thông minh xuất chúng, nghe khẩu khí của Độc Cô Thanh Tùng, lão chợt tỉnh ngộ :

- Theo câu hỏi của người, ta đoán chắc Đại Mạc Dị Nhân là Lệ Quỷ Thượng Nhân đổi danh hiệu ?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Đại thúc nói đúng !

Và chàng thú nhận :

- Tiểu diệt hiện là chưởng môn Quỷ Phủ, sự tình rất dài dòng. Lúc nào thư thả, tiểu diệt sẽ thuật rành cho đại thúc tường !

Chàng dừng lại một chút, đoạn tiếp nói :

- Đại thúc có thể đi với tiểu diệt và Lãnh Nhận Dung không ? Tiểu diệt còn biết bao nhiêu chuyện cần tỏ cho đại thúc biết, bấy lâu nay, tiểu diệt cố công tìm đại thúc khắp nơi, vào tử ra sanh lắm lần, sự buồn đau nói sao cho xiết ? Nhận Dung cũng nên nghe cho biết đoạn đời sóng gió này ...

Liệt Mã Cuồng Sanh mỉm cười :

- Dấn thân trên kiếp sống giang hồ, có mấy ai tránh khỏi buồn đau do ân oán tình thù ? Chính lão đã đến tuổi cành dâu xế bóng, mà hận lòng chưa thanh thỏa một vài, thì tuổi trẻ là tuổi sơ khởi bước chân trên đường đầy máu lệ, có lạ gì điều đó !

Nụ cười của lão không phải mỉa mai, mà hàm ý biểu đồng tình với chàng . Lão gật đầu, ưng chịu đi theo chàng.

Rồi cả ba rời khách sạn, kéo nhau ra khỏi huyện thành, đi dọc ven sông .

Độc Cô Thanh Tùng đem hết đầu đuôi sự việc xảy ra từ ngày chàng và đại thúc chia tay trên bờ hồ Bạch Mã. Chàng thuật đến đoạn kết rồi, đôi mắt mơ màng, nhìn theo sóng nước suốt dải Trường Giang chớp sáng dưới ánh trăng khuya.

Liệt Mã Cuồng Sanh cũng trầm ngâm theo dòng suy tưởng.

Bỗng, Lãnh Nhận Dung kêu lên :

- Thanh Tùng ca ! Vô luận thế nào, đêm nay em và anh cũng phải tìm cách cứu thoát Gia Gia ! ...

Độc Cô Thanh Tùng cau mày :

- Nhận Dung ! Em nên nhẫn nại, nóng nảy chẳng ích gì, chẳng hiểu Vạn Cực Cung hiện tại đang được phòng thủ nghiêm mật như thế nào sao ? Nếu hành động thiếu suy nghĩ thì chẳng những không được gì mà còn gặp họa. Dù ta có thoát đi được chẳng nữa, chúng sẽ đề cao cảnh giác mà phòng bị chu đáo hơn, đến lúc đó, ta có muốn làm gì cũng vô ích. Đừng nên vọng động em à, chúng sẽ nghi ngờ, khó lắm !

Chàng an ủi Lãnh Nhạn Dung mấy tiếng, đoạn day qua Liệt Mã Cuồng Sanh, thấy lão nhắm nghiền đôi mắt, trong cái dáng trầm tư mặc tưởng ...

Chàng muốn gọi chuyện, song không dám khiêu gợi cơn trầm lặng của lão, tự nghĩ:

- Đại thúc ta là người trí dũng song toàn, rất có thể người có ý kiến hay giúp ta cứu thoát cho Đông Hải Chân Quân!

Chàng lóe lên một tia hy vọng, vội rủ vào tai Lãnh Nhạn Dung:

- Nhạn Dung đừng lo ngại, chắc Đại thúc đang nghĩ ngợi đến một biện pháp nào đó giúp mình. Hãy yên lặng, đừng làm kinh động người!

Không lâu sau, Liệt Mã Cuồng Sanh mở mắt ra. Ánh mắt ngời lên tinh quang lỵ lạ. Lão cao giọng:

- Ta đã có cách!

Độc Cô Thanh Tùng khều nhẹ Lãnh Nhạn Dung, nhoẻn miệng cười.

Lão tiếp nói:

- Vạn Cực Cung là Tổng Đàn của Huyết Ma Bang, nơi cư ngụ của Vạn Cực Thiên Tôn, chẳng đợi gì có cuộc đại lễ Cửu Long Huyết Minh mới phòng bị nghiêm mật mà ngày thường cũng thế. Chủ lực của Huyết Ma Bang tất phải quy tụ tại đây. Nếu hiền diệt Thanh Tùng liễu lĩnh xâm nhập, hại thì có mà lợi thì không. Chi bằng mình áp dụng kế dụ cộp ra khỏi hang, nhử cho bọn cao thủ ra hết bên ngoài, rồi hiền diệt tìm cách vào Tổng đàn, cứu Đông Hải Chân Quân, sự việc sẽ dễ dàng hơn!

Độc Cô Thanh Tùng đồng tán là kế tuyệt diệu. Liệt Mã Cuồng Sanh mới rủ tai cả hai về kế hoạch sắp thực hành.

Rồi, cả ba trở vào khách sạn.

Trưa hôm sau, bỗng nhiên Lãnh Nhạn Dung bỏ xõa tóc tai, quần áo xộc xệch, từ trong khách sạn chạy tuôn ra đường, vừa chạy vừa la hét:

- Võ Lâm Ngũ Kỳ, xưa nay danh chấn giang hồ, không ngờ chỉ là bọn hữu danh vô thực, họ muốn cướp đoạt bức Tàng Bửu Đồ của ta, để chiếm hữu chiếc Võ Lâm Kim Đảnh, ta dù có chết đi nữa, quyết chẳng bao giờ để bức họa đồ lọt vào tay họ!

Rời từ trong khách sạn, túa chạy ra Huyết Bút Tú Tài, Thần Phủ Khai Đơn, đến hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách. Cả ba người này đuổi theo Lãnh Nhạn Dung bén gót.

Họ vừa đuổi theo vừa hét :

- Liều đầu ! Dù cho người có lên trời, chúng ta theo lên ...người chui xuống đất, chúng ta theo xuống, trừ ra người để bức họa đồ lại cho chúng ta thì thôi ! Hừ ! Người tiếc chiếc Võ Lâm Kim Đảnh cũng không được, người sẽ chết vì bọn ta thì người còn hy vọng gì đoạt chiếc Kim Đảnh, uy hiếp giang hồ ?

Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách đáng chừng sôi giận cực độ :

- Kim Đảnh là vật gia truyền của ta, người là hạng gì mà hòng chiếm đoạt ?

Một chạy trước, ba đuổi theo sau, họ trải qua những con đường mà họ ước đoán là vũ lâm, hào kiệt thuê trọ đông nhất. Họ gây huyền não trợn huyện thành Vu Đơn, quần hùng không một ai là không rời khỏi phòng để mục kích cuộc săn đuổi kỳ thú nhưng quan trọng đó.

Lãnh Nhạn Dung khi nào thấy thiên hạ bu đông lại thét to lên :

- Ta sẽ hủy diệt bức họa đồ thành mảnh vụn, thà ta không hưởng dụng nó thì thôi, chứ quyết không để lọt vào tay bọn tham tàn như các người !

Huyết Bút Tú Tài chạy nhanh hơn hết, đã tới gần nàng . Lãnh Nhạn Dung vội hoành tay ngược lại, tung một Cửu Âm Chưởng. Huyết Bút Tú Tài lùi lại hai bước, cao giọng thét :

- Lợi hại thật ! Con gái của Đông Hải Chân Quân khá lắm đó !

Tung một chưởng đẩy lùi đối phương, Lãnh Nhạn Dung lại tiếp tục chạy.

Trong khoảnh khắc, trợn huyện thành Vu Đơn đều hay biết việc đó.

Quần hùng bốn phương bàn tán xôn xao. Họ không ngờ bức Tàng Bửu Đồ chỉ dẫn chỗ chôn dấu chiếc Võ Lâm Kim Đảnh hiện do con gái của Đông Hải Chân Quân nắm giữ.

Thực ra, nếu tay nào đuổi theo Lãnh Nhạn Dung để cố đoạt bức họa đồ thì quần hùng đã xuất hiện ngăn trở, chặn nàng để phòng tay trên, nhưng ở đây chính Võ Lâm Ngũ Kỳ làm cái việc đó thì còn ai dám can thiệp vào ?

Họ đâu phải là những đối thủ của Ngũ Kỳ, nếu ra mặt chẳng những không được chuyện gì, mà lại chuốc họa thêm, gây thù kết oán với ai thì được chứ chạm đến Võ lâm Ngũ Kỳ là điều tối kỵ. Chạm một còn không dám, huống chi chạm cả một lần đến năm người ?

Họ lấy mắt nhìn, tuy vậy lòng họ đều như nhau, tất cả đều đổ kỵ.

Họ không chiếm được, họ không muốn cho ai chiếm được dù kẻ toan chiếm là Ngũ Kỳ. Hy vọng Lãnh Nhạn Dung chạy thoát, để có một dịp nào đó, họ sẽ tìm cách lừa Lãnh Nhạn Dung và âm thầm đoạt bức họa đồ !

Họ nghĩ bức họa đồ còn trong tay nàng thì họ còn hy vọng, chứ đã về tay Ngũ Kỳ rồi thì kể như tuyệt vọng.

Nhưng Thần Phủ Khai Sơn và Huyết Bút Tú Tài đã bắt kịp nàng.

Bất kể giữa thanh thiên bạch nhật, bất kể trước mắt muôn người, Huyết Bút Tú Tài nhanh như chớp, điểm vào nhuyển huyết của nàng, rồi ngay tại giữa đường giữa xá lục xạo trong người nàng, lấy ra một cuộn giấy, đoạn bật cười cuồng dại :

- Liều đầu ! Người có bản lĩnh gì, muốn đoạt lại bức họa đồ, cứ tìm đến bọn Võ lâm Ngũ Kỳ mà đoạt.

Huyết Bút Tú Tài liền điểm khai huyết đạo cho nàng, đoạn cùng Thần Phủ Khai Sơn ung dung trở về khách sạn.

Lãnh Nhạn Dung toan chạy theo đoạt lại, vừa lúc đó có một đại hán, hình dạng vạm vỡ từ xa chạy đến, chặn nàng lại ;

- Cô nương ! Có đúng cuộn giấy đó là bức Tàng Bửu Đồ không ?

Lãnh Nhạn Dung thấy đại hán chặn đầu, nàng mừng rỡ vô cùng.

Thoáng nhìn qua đại hán, nàng biết ngay hắn là một thuộc hạ mà Huyết Ma Bang đặt làm tai mắt tại huyện thành Vu Sơn.

Nàng vờ quắc mắt, sừng sộ :

- Người là ai ? Người hỏi bức Tàng Bửu Đồ làm gì ?

Cha ta giao nó cho ta, bảo ta thận trọng giữ gìn, như vậy thì giả thế nào được ? Hừ ! Ta thế sẽ giết cho kỳ được bọn cướp đoạt vật báu của ta, ta mới hả !

Nàng thốt xong, vội chạy theo Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn.

Đến một con đường hẻm, nàng quát to :

- Bần cô nương quyết liều mạng với các người đây !

Nhưng, nhìn trước nhìn sau, chẳng thấy có một bóng người nào trong sâu con đường, chỉ thấy một tên ăn mày nhỏ ngồi bên thềm phía trước một ngôi nhà. Nàng hỏi :

- Tiểu ca có thấy ba người tuổi tác từ trung niên trở nên chạy ngang đây không ?

Tên ăn mày nhỏ toan đáp lời, bỗng phía sau lưng nàng có tiếng cười lạnh vang lên :

- A di đà phật ! Nữ thí chủ đơn thân độc lực thế kia, làm sao chống nổi Võ Lâm Ngũ Kỳ? Nếu thí chủ bằng lòng theo bản tăng đến một chỗ, bản tăng sẽ đảm bảo với nữ thí chủ là vật mất sẽ đoạt hồi !

Tiếng cười vừa buông dứt, người phát thoại đã đến ngang mặt nàng. Lãnh Nhạn Dung trông ra, thấy một lão hòa thượng thân hình gầy đét, không rõ từ đâu đến.

Nàng không lưu ý đến lời nói của hòa thượng, cứ sẵn bước đi tới.

Lão hòa thượng lại chấp tay chữ thập, niệm phật hiệu, rồi tiếp :

- Nữ thí chủ không tin bản tăng à ? Bản tăng xin tự giới thiệu là Trí Hư Hòa Thượng, Chưởng môn phái Thiếu Lâm !

Lão nhấn mạnh :

- Bản tăng bình sanh chưa hề nói dối, chẳng những vì thọ trì ngũ giới mà tâm tánh vẫn thành thật tự nhiên !

Lãnh Nhạn Dung ngạc nhiên, không ngờ lão hòa thượng già ốm lại là Chưởng môn phái Thiếu Lâm.

Trước kia, nàng có nghe thân phụ nàng bảo rằng trong vụ mưu toan chiếm đoạt chiếc Võ Lâm Kim Đỉnh có cả vị cao tăng Bích Nhãn Thần Tăng, một tiền bối của phái Thiếu Lâm, giờ lại xuất hiện vị Chưởng môn, không rõ là Chưởng môn đời hiện tại hay là đời trước vì Trí Hư Đại Sư rất già, có thể là Chưởng môn đời trước !

Nhưng đời trước hay đời sau thì có quan hệ gì tới nàng ? Bất qua người trước có công phu phần nào thâm hậu hơn đời hiện tại vậy thôi, và sự kiện đó chỉ liên quan đến những người thi đua quanh Kim Đỉnh.

Trí Hư Đại Sư xuất hiện, hẳn phải có nguyên nhân gì ?

Nàng dè dặt đáp :

- Không dám vì một việc riêng tư của tiện nữ mà làm nhọc đến đại sư !

Rồi nàng dậm chân toan bước đi.

Nào ngờ, Trí Hư Đại Sư trầm sắc mặt, nghiêm giọng :

- Nữ thí chủ xét lại. Chiếc Kim Đảnh có liên hệ quan trọng với họa phúc của toàn thể võ lâm, nữ thí chủ không thể xem thường. Bần tăng nghĩ là thí chủ nên nghe theo lời bần tăng ...

Lãnh Nhạn Dung bực mình vì lão hòa thượng cứ lải nhải mãi, nàng xẵng giọng :

- Tôi đã bảo là không đi đâu hết, đại sư còn bức bách tôi mãi sao ?

Lão hòa thượng cười nhạt :

- Nữ thí chủ thứ cho bần tăng vậy ! Sư tình bất buộc, bần tăng không thể nường tay !

Lão bước tới một bước.

Lãnh Nhạn Dung trầm thân hình xuống tấn, đoạn hét :

- Hòa thượng dám động đến lông chân ta, thì đừng trách sao ta vô lễ với chưông môn nhân một phái lớn đấy nhé !

Nàng hừ lạnh, nhìn chăm chăm vào lão hòa thượng . Lão không nao núng, bước tới một bước nữa. Chẳng chậm trễ, Lãnh Nhạn Dung đánh mạnh tay tới.

Cửu Âm Thần Công sanh gió cuốn đi.

Vừa lúc đó, tên ăn mày nhỏ đứng lên, bước tới bọc phía sau lưng lão hòa thượng.

Hắn nhẹ giọng hỏi :

- Lão trọc ! Chưông môn nhân phái Thiếu Lâm là người đây sao ? Đây người day mặt cho ta xem mặt mũi như thế nào ?

Ánh mắt lão hòa thượng ngời lên hung quang sáng rực, lão quay mình đối diện với tên ăn mày nhỏ. Tuy nhiên, lão đã dè dặt bước tạt sang một bên, né tránh Cửu Âm Chưông của Lãnh Nhạn Dung, tuy kinh đạo còn xa.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn ánh mắt lão, bật cười :

- Tia nhìn gì mà hung tợn thế ?

Tên ăn mày nhỏ chính là Độc Cô Thanh Tùng trá hình theo dõi Lãnh Nhận Dung, phòng vệ nàng nếu gặp bất trắc.

Hiện tại, nàng là miếng mồi ngon nhử mọi lòng tham, rất có thể nàng sẽ gặp những tên ác ma lợi hại, nên Liệt Mã Cuồng Đanh đã dự liệu cho Độc Cô Thanh Tùng theo sát.

Dứt tiếng cười, Độc Cô Thanh Tùng nhanh như chớp, đưa tay tả ra, xĩa năm ngón tay vào lão hòa thượng.

Lão cũng không phải tay vừa, thấy đối phương xuất thủ liền giở Phục Ma Chưởng chặn kinh lực của chàng liên. Lão hòa thượng đối diện với Độc Cô Thanh Tùng, tất nhiên đưa lưng về phía Lãnh Nhận Dung.

Thấy song phương đã xuất thủ, Lãnh Nhận Dung lập tức đẩy Cửu Âm Chưởng.

Đề phòng phía trước, Trí Hư Đại Sư bỏ trống phía sau, kinh đạo của nàng ập tới, đẩy lão hòa thượng nhào tới mấy bước.

Thừa lúc đó thì đạo lực của hòa thượng và Độc Cô Thanh Tùng chạm nhau, hòa thượng nhờ cái chạm đó, dội lại thành khối ngã.

Lão hòa thượng biến sắc.

Độc Cô Thanh Tùng trầm nét mặt, ánh ngời sát khí bùng bùng, chàng lạnh giọng thốt :

- Trong tia nhìn của ngươi, đủ biết ngươi không phải là con người lương thiện đạo đức. Trước khi hạ sát ngươi trừ hại cho đời, ta cho ngươi biết ta là ai, nếu không thì ngươi sẽ kêu chết oan chết ức !

Chàng cao giọng tiếp nói :

- Ta là chưởng môn nhân Quỷ Phủ Độc Cô Thanh Tùng đây !

Chiếc Quỷ Vương Trượng vung lên, hòa quang chớp nhoáng chiếu ngay đầu lão hòa thượng giáng xuống.

Trí Hư Đại Sư không còn phản ứng kịp thời trước những chiêu thức nhanh như điện, chỉ rú lên một tiếng, nhắm mắt lại .

Bốp !

Đầu trượng đập vào đầu trọc, óc trắng hòa lẫn máu hồng bắn ra tung tóe.

Chiếc xác gầy đét ngã đánh phịch xuống đất, nhũn lại thành một đồng xương thịt vụn.

Nắm tay Lãnh Nhạn Dung, Độc Cô Thanh Tùng vút đi như bay. Đến bờ tường cao, cuối ngõ hẻm, cả hai phi thân vọt qua bên kia, chuyển nhanh qua mấy nóc nhà, một lúc sau nhảy xuống hậu một ngôi nhà, theo cửa hông tiến vào.

Liệt Mã Cuồng Sanh đã chờ sẵn, đón cả hai. Lão cười nhẹ :

- Lãnh cô nương chịu nhọc khá đấy ! Kế hoạch của mình kể như thành công ở giai đoạn đầu rồi, bây giờ chuẩn bị chuyển sang giai đoạn kế. Thế nào đêm nay, Huyết Ma Bang cũng huy động toàn bộ chủ lực đến bao vây khách sạn. Thanh Tùng hiền điệt và Lãnh cô nương sẽ được vững tâm đến Vạn Cực Cung giải thoát cho linh tôn !

Lãnh Nhạn Dung nở nụ cười hàm ơn, đưa ánh mắt khâm phục nhìn Liệt Mã Cuồng Sanh.

Độc Cô Thanh Tùng đột nhiên thốt :

- Vậy khách sạn đêm nay, chẳng phải chỉ một Huyết Ma Bang mà thôi. Để có cả bọn trọc đầu Thiếu Lâm Tự đấy !

Liệt Mã Cuồng Sanh điểm một nụ cười tự tin. Lão gạt đầu, tán thành chỗ nhận xét của Độc Cô Thanh Tùng.

Vừa lúc đó, ngoài đường có tiếng mõ vang lên cốc cốc.

Độc Cô Thanh Tùng thấp giọng :

- Có lẽ Bích Nhân Thần Tăng đã đến ! ...

Kế tiếp có tiếng chuông boong boong vang theo.

Độc Cô Thanh Tùng lại lo ngại :

- Không lý Thạch Chung Lão Nhân phái Côn Lôn cũng có mặt ?

Chàng cười gằn :

- Nếu đúng như ta nhận xét, thì huyện thành Vu Sơn đêm nay sẽ chứng kiến một bi kịch khá hào hứng đấy !

Liệt Mã Cuồng Sanh đứng lên, đến gần cửa sổ.

Bên ngoài tiếng mõ dứt, tiếng chuông dứt, tiếng lạc ngựa lại vang lên.

Khách bộ hành khảo nhau :

- Xích Diệp Phu Nhân đó ! Đẹp thật !

Liệt Mã Cuồng Đanh sa sầm nét mặt quay lưng trở vào.

Đôi bạn trẻ đã ngồi xếp vòng tròn, vận khí điều hòa, chờ đêm xuống.

Convert To PDF - Phương Vô Kỵ
- May 2003 -